

SVĀTĀ RODINA

ČASOPIS K ÚCTE SV. RODINE NAZARETSKEJ A K OCHRANE RODÍN KREŠTAN-
SKÝCH. ORGÁN VŠEOBECNÉHO SPOLKU K ÚCTE SV. RODINE NAZARETSKEJ.

Predplatné na rok pre ČSR. 10 Kč, pre cudzinu v Europe 20 Kč, pre Ameriku 1 dollár. Predpláca sa v misijných domoch: v Nitre, v Štavníku, p. Hrabušice a vo Vldinej, p. Lučenec. Redakcia „SV. RODINY“ Spišská Kapitula seminár, okres Levoča. Neprijaté čísla a predplatky prosíme posielat na adresu misijných domov.

Novinové výplatné povolené Riadit. pošt a telegr. v Bratislave, pod č. 24390-III-1919. Podací poštový úrad Ružomberok I. — Novinové výplatné povolené Riadit. pošt a telegr. v Košiciach, pod č. 25482-IV-1935. Podací poštový úrad v Hrabušiciach. — Novinové výplatné povolené Riadit. pošt. a telegr. v Bratislave, pod č. 100.456-V-1935. Podací poštový úrad Nitra.

Katolícky internát pre študentov v Nitre.

Pre stredoškóľakov od I.—IV. triedy a žiakov meštianskej školy. Mesačný poplatok za celé zaopatrenie 300.- Kč. Hlásif sa treba u Biskupského úradu v Nitre.

Malý seminár pre výchovu klerikov v Nitre.

Prijímajú sa študenti z reálneho gymnázia od IV.—VIII. triedy. Mierny poplatok za celé zaopatrenie.

Veľký seminár pre výchovu bohoslovcov v Nitre

Študenti, s maturitným vysvedčením z reálneho alebo klasického gymnázia a odporúčaním svojho duchovného správcu môžu sa prihlásiť za bohoslovcov u Biskupského úradu v Nitre do 5. júla.

Omšové rúcha a kostolnú bielizeň

v obyčajnom i v lepšom prevedení zhotovujú misijné sestry v Štavníku

ALBY	od Kč 120.—	do 400.—.
ROCHETKY pre kňazov	od Kč 80.—	do 300.—.
ROCHETKY pre miništrantov	od Kč 35.—	do 50.—.
CELÉ KALICHOVÉ garnitúry	od Kč 40.—	do 160.—.
OLTÁRNE PLÁCHTY	od Kč 100.—	do 400.—.
BURZY k zaopatrovaniu nemocných	od Kč 60.—	do 400.—.
VELUM ku požehnaniu	od Kč 200.—	do 500.—.
OMŠOVÉ rúcha (ornáty)	od Kč 350.—	do 3.500.—.
PLUVIALE	od Kč 400.—	do 4.000.—.

Okrem toho zhotovujú misijné sestry aj všetky iné paramentá a kostolnú bielizeň dľa žiadosti a dľa zvláštnych údajov objednávateľa.

Objednávky adresujte na :

KLÁSTOR DUCHA SVÄTÉHO (Misijné Sestry) ŠTAVNÍK, pošta HRABUŠICE.

Ježišu, Maria
a Jozefe!
Osviette nás,
príjdite nám
ku pomoci, za-
chovajte nás!
(200 dní
odpuštkov.)

Ježišu, Maria a
Jozefe! stojte pri
mne v posled-
nom mojom smr-
tefnom boji!
Ježišu, Maria a
Jozefe! s vami
nech duša moja
odíde v pokoj!
(200 dní
odpuštkov.)

OBSAH: Štefan Luscoň: Poďme zpät do Cirkvi. — Peter Galan Skalanovič: Sv. Anton v srdciach ľudí. — Jozef Brenkus: V železničnom oddelení. — Chr. J. Dragoš: Smrť dieťaťa. — Služby Božie a rodina. — Magda: Matkin dar. — Ani tak, ani onak! — Mravné zrkadlo. — Štefan Kravec: Rodičia — deti váš poklad. — Beta Cs. V.: Obetavá láska Janka. — Túžba moderného človeka po Kristu. — Neitus Klein: Kňazi. — Laco Sch. Mošovský: Túhami posievam... — Andrée Grife: Povinnosť. — Em: U nôh Spasiteľových. — Listy. — Odkazy administrácie.

Podme zpät do Cirkvi.

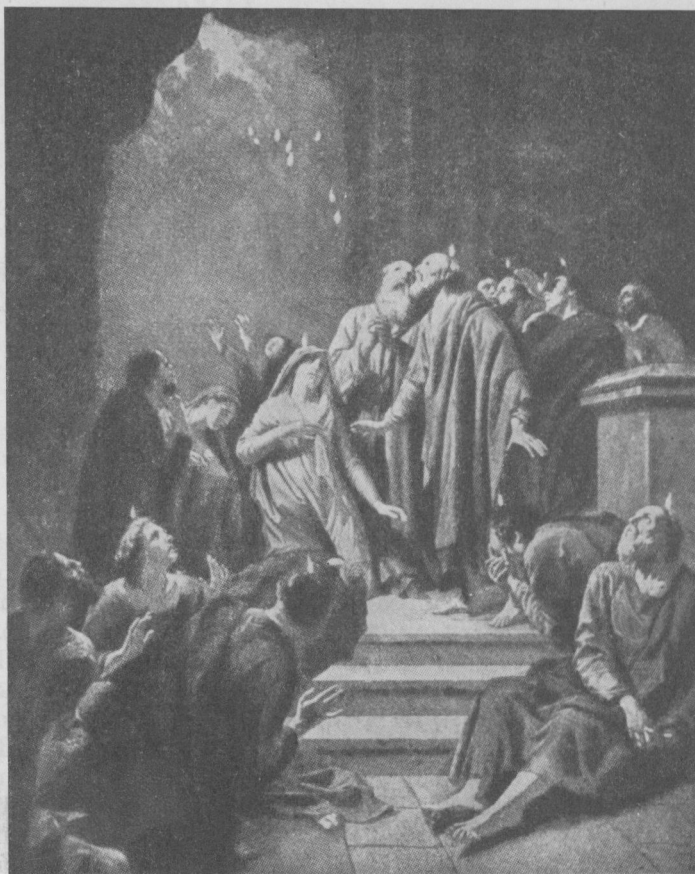

predošlých mesiacoch rozpísaly sa noviny o zaujímavej udalosti, ktorá sa stala v Amerike. Tamojší totiž členovia evanjelickej cirkvi podali výzvu ku svojim biskupom a k ľudu, aby bola určená 8-dňová pobožnosť za sjednotenie všetkých sekt s Cirkvou rímskokatolíckou. Heslo tejto výzvy je: Ut omnes unum sint (Aby všetci jedno boli). V tomto prejave medzi iným sa hovorí o vzrastajúcej náboženskej ľahostajnosti v americkom ľude, o pomýlenom názore na vedu a vieru, ktorý gniavi veľkú časťku amerického sveta. Potom otvorene sa priznáva, že protestantizmus, ktorý bol najrozšírenejší v Amerike, končí s úplným bankrotom vo veciach náboženských, mravných a kultúrnych. A ďalej píše: „Jeho (protestantizmu) hybná sila (v najlepšom prípade záporná) sama sa vyčerpala a prestala už vôbec vábiť duchov. Nijaká svetová moc, nijaká ľudská múdrosť nemôže už toto zlo zlepšiť. Jediné nezdolná sila, ktorá je daná samým Bohom istej cirkvi, jedine sila, ktorá je daná katolíckemu kresťanstvu, môže vy dobyť isté víťazstvo.“

Nápor protikresťanských útokov je namierený jedine proti Rímu, lebo nepriateľ vie veľmi dobre, kde je v skutočnosti centrum (stred) kresťanstva. A preto je už na čase, aby všetci kresťania videli (tu myslí pod slovom kresťan aj evanjelikov), čo nepriateľ až príliš jasne vidí, aby boli pripravení a sdružili sa okolo Rímu ako strediska odporu proti protikresťanskému útoku. Nesmieme dovoliť, aby niekde niečo zakalilo tú jasnú skutočnosť, že Rím bol už za časov sv. apošto-

lov srdcom a strediskom kresťanstva. Dejiny dokázaly, že delenie od tohoto centra jednoty viedlo odštepencov k stále ďalším rozkolom. — Opätne spojenie s týmto centrom odstráni každú snahu po odštepení.“ — Ku koncu sú slová k Iudu, aby vrúcne prosil Boha o milosť sjednotenia, lebo bez milosti božej nič sa nedá spraviť...

Hľa, to bol hlas našich poblúdených bratov v Cirkvi rímsko-katolíckej a ich túha po sjednotení s ňou. Nám ku

Soslanie Ducha Svätého.

tomu netreba nič pridávať, slová sú nad slnko jasné. No, tu len toľko pripomíname, že i našou povinnosťou je prosiť za nich vrúcne Pána Boha, aby im dal milosť obrátenia, aby sa už navrátili po toľkom blúdení znova do lona sv. Cirkvi, aby bol na svete jeden ovčinec a jeden pastier. Uvedomme si aj to, čo hovoria o našich nepriateľoch. Nepriateľ útočí len na nás, lebo vie dobre, kde je pravda, preto nech nám tá ich pripomienka slúži k povzbudeniu. S. L.

Sv. Anton v srdciach ľudí.

v. Anton zaujíma v srdciach veriacich ľudí zvláštne miesto. Stačí nám, keď sa pozremo na veriaci ľud kľáčiaci pri jeho hrobe. K jeho hrobe — ako píše K. Makuszyński vo svojich Listoch — nie je možné priblížiť sa bez milého vznešenia. K jeho truhle prichádzajú zástupy ľudu s krvácajúcimi srdcami a dušami plnými plaču. Prichodí núdza a plače, prichodí rozhorčenie a mlčí; privlieklo sa nešťastie a s otvorenými očami sa díva na tú nekonečnú dobrotu; privlieklo sa súženie človeka a u druhého človeka (t. j. u sv. Antona) hľadá poslednú pomoc.

Podivom naplnená, akási bolestná a pokrivená je prostota v týchto skúsenostiach. Bedári si napíšu obsažné prosby, oni sa medzi sebou kvetnatou rečou neshovárajú; brat bratovi nesťažuje sa vo veršoch, a ten svätý — ktorého meno sa ani nevyslovuje, len Il Santo sa hovorí a každý vie, že je reč o sv. Antonovi — je pre všetkých ukrivdených a nešťastných celkom ako brat, brat o sedemdesiat rokov starší a o stotisíc rokov utrpenia múdrejší. Hovorí sa k nemu jednoducho, alebo sa vôbec nehovorí; jedna slza platí toľko, ako hodina modlitby. Jeden pohľad mu odкрýva najhlbšie tajnosti srdca. Nie je možné, aby sa človek bez pohnutia duše pozeral na tie zástupy pri jeho truhle: prichodia k nej nešťastní ľudia a každý kladie na ňu pravú ruku, kladie ju jemne a mätko, sťa by jemným spôsobom chcel zobudiť spiaceho; ostane nepohnute vystretá, a vtedy isté mlčanie sa s ním shovára, iný kladie hlavu na kameň a naň i čierne hryzenie a trápenie; iný, možno veľký hriešnik, celkom nesmelo zastal v oddelení a iba očami, plnými horúcej prosby, prosí. Najviac pôsobí na človeka tá obyčaj a nevybieravosť pobožnosti, prostá a úctivá chlapská ceremónia výmeny srdca a lásky. K žiadnemu svätému, okrem sv. Františka z Assisi, neprichodí biedny človek s takou nádejou, ako k tomuto askétovi, s ktorým sa dá porozprávať o všetkom a celkom jednoducho s vierou v nekonečnú dobrotu, ako s lekárom, ktorý má príjemný pohľad a reč plnú sladkostí. Je to taký svojský svätý, zasvätený nielen do veľkých vecí, ale ktorý sa stará i o tie najdrobnejšie starosti a trápenia, na pr. o stratené veci.

Okolo jeho hrobu povešané sú barly a palice nepotrebné už tým, ktorí sa sem privliekli chromí a odišli uzdravení. Sú to milo prekvapujúce spomienky, ale ešte milšie by prekvapovaly tie, ktoré sa nedajú vidieť, ale len predstaviť, totiž každý, ktorý pri tom hrobe našiel potešenie, nechal pri ňom skutočne to, čo mu zázračne bolo vyslyšané, zaplavil by sa ten kostol slzami a ponad jeho nádhernú kupolu presahovaly by chromné hory starosti a trápenia, biedy a nešťastia.

Keby tu vešali obrazy vyliečených srdc ako sľuby, nestačili by steny svätyne. Miliony ľudí odovzdalo pod ochranu jeho dobroty pokoj nebohých a nepokoj živých, a on, neúnavný Samaritán, večne horí nadľudským milosrdenstvom.

Múry toho chrámu ako múry čenstochovskej a loretánskej svätyne sú nasiaknuté takou vierou, že keď medzi ne vchodí nešťastný človek, srdce sa mu odrazu naplní nadzemským vzrušením. Pri jeho truhle kľáčia celé storočia šedivé od starosti a trápenia. Nech bude úprimne pochválený ten, ktorý rozumie rozhovoru s ňou a ktorý žije cez storočia, aby nosil uľahčenie tým, ktorí trpia.

Niet kútika na zemi, kde by nectili sv. Antona. Preto pápež Lev XIII. pomenoval ho Svätým celého sveta. A veriaci s oddanosťou utiekajú sa ku sv. Antonovi. V roku 1890 zakladá sa v meste Toulone nový spôsob pomáhania biednym v jeho duchu a v jeho ideách — Chlieb sv. Antona. Tento spôsob pomáhania biednym je dnes rozšírený po celom svete a slušným spôsobom reprezentuje smýšľanie sv. Antona. Milosrdenstvo, ktoré uskutočňuje medzi bedármi, a tiež aj obeť, ktorú prevádza v skrytosti a v pokore.

Z kn. „Sw. Antoni z Padwy“ P. G. Skalanovič.

V železničnom oddelení.

lak zastal na malej stanici. Do preplneného oddelenia tretej triedy vošiel starý, vekom a útrapami nahrbený kňaz. Taký statočný dedinský farár v starej ošúchanej reverende. Zastal uprostred oddelenia a oddychoval ťažko od námahy. Dvaja elegantní páni, sediaci v oddelení, naraz pretrhli rozhovor.

Tvár mladšieho sa ihneď zamračila nevôľou a odporom. Starší však zaraz povstal a ponúkol svoje miesto kňazovi. Kňaz, srdečne ďakujúc, zaujal voľné miesto a oddychoval po dlhom namáhavom chodení.

Mladší z cestujúcich po celý čas tvrdošijne mlčal, dívajúc sa neprestajne von oknom. Starší sa dal do rozhovoru so starým dedinským farárom. Vypytoval sa ho o dušpastierskej práci, o pomeroch panujúcich v jemu sverenej farnosti a chválil kúzlo tichého, spokojného života na dedine, ďaleko od ruchu a chvatu veľkých miest. Rozhovor prechádzal milo a hladko, lebo starší pán vedel výborne viesť rozhovor. Bohužiaľ táto zábava netrvala dlho. Sotva uplynulo pol hodiny, keď farár sa začal lúčiť s milým spolucestujúcim a opustil oddelenie. Starší pán zaujal znova svoje predošlé miesto.

— Zaiste sa čudujete — obrátil sa ku svojmu mladšiemu spoločníkovi — že ja, protestant, preukázal som takú úctu katolíckemu kňazovi. Ak dovolíte, hneď vám to vysvetlím a som presvedčený, že sa prestanete čudovať. Poviem vám istý príbeh zo svojho života.

Mladší skynul hlavou na znak súhlasu.

— Teda začínam. Pred mnohými rokmi som bol zamestnaný u stavebného podnikateľstva ako pokladník. Do mojej pôsobnosti náležalo tiež každú sobotu vyplácať robotníkov. Často sa prihodilo, že sa pracovalo v inom meste a tak som musel v sobotu vlakom prevážať peniaze robotníkom. Raz som tiež takto obťažovaný väčším obnosom peňazí vystúpil do vlaku. Keďže som mal moc inej práce, nestihol som už na popoludňajší vlak, ale som musel použiť večerného. Sadol som si do kúta v prázdnom oddelení a čakal som na odchod vlaku. Pred samým odchodom vošiel ešte do oddelenia mohutný, ramenatý chlap.

Škoda, — myslím si, — že nebudem sám — a prizerám sa vstúpivšiemu. — Pravdepodobne robotník, ruky má silné a tvrdé, navyknuté na ťažkú prácu. — Posadil sa do kúta, stiahol si klobúk na oči a chystal sa spať. Celým telom mi prebehol mráz. Cítil som akýsi nepokoj a zdalo sa mi, že môj spolucestujúci len predstiera spanie. Na nasledujúcej stanici pristúpil nový cestujúci — katolícky kňaz. Zakabonil som sa, veď aj ja som vtedy nenávidel kňazov a vôbec všetko, čo súviselo s náboženstvom a cirkvou.

Za to objavenie sa kňaza vzbudilo celkom iný dojem na môjho mlčiaceho spoločníka. Vstal, pozdravil kňaza a začal s ním oživený rozhovor.

Pri najbližšej zastávke kňaz vystúpil. Tu som popustil úzdu svojej zášti oproti kňazom. Nebolo lže, ktorej by som nebol vrhol na nich. Nešetril som ani grobianskych slov, ba užíval som i hnusných nadávok a preklínania. Môj spoločník mlčal. To ma ešte viac rozzúrilo. Začal som metať najhanobnejšie pomlavy na cirkev katolícku. Naraz sa môj spolucestujúci strhol a postavil sa v celej svojej výške pred mňa. Z očí mu sršaly blesky, ruky mal zaťaté v pästi. Ťažká, mokoľnatá ruka dopadla na moje plece a v nesmiernom strachu som počul slová:

— Prečo tak špiníte náboženstvo? Či vy viete vôbec, čo učí cirkev, čoho sa domáha, za čo bojuje? Či vy viete, koľko dobrého vykonala ľuďom tá vami potupovaná cirkev?

Mlčal som celý prestrašený.

— To je nejaký zúrivý blázon — pomyslel som si.

Ten však hovoril ďalej.

— Či si vy vôbec uvedomujete, že moje náhodilé stretnutie sa s kňazom zachránilo vám život? Už mnoho týždňov

som bez práce a nemám už čo utrátiť. Vy veziete peniaze, moc peňazí. Povedal som si, že tie peniaze musia byť moje. Ostali sme len sami dvaja. Je noc. Pozrite sa na tie ruky, sú zvyklé na silné hmaty, na dvíhanie ťažkých bremien. Prv, než by ste vypovedali slovičko, uspokojte vás na veky. Kto by mi v tom mohol zabrániť? A preca Všemohúci držal svoju ochrannú pravicu nado mnou a zachránil ma od vraždy. Náhle sa objavenie kňaza vzkriesilo vo mne celý svet uspaných myšlienok. Prišlo mi na um detstvo čisté, nevinné, vzorná výchova zbožnými rodičami. Teraz sa znova cítim ako dieťa, ktoré počúva s vierou a dôverou slová kňaza, zasievajúceho požehnané zrnká náboženstva do mladých srdc. Už sa nemusíte ničoho obávať. Zvíťazil som nad sebou.

Starší pán skončil. Mladší sa zvedavo opýtal:

— A ako sa skončil príbeh?

— Zpočiatku mi vôbec neprišlo na um volať o pomoc, potom som videl, že mi už skutočne nič nehrozí. Sľúbil som nešťastnému zaujať sa jeho osudom. Vtlačil som mu pár koruniek do ruky, hoci sa zdráhal ich prijať, a kázal som mu prísť v najbližší pondelok ku mne do úradu, že mu najdem prácu.

— I prišiel?

— Prišiel a dostal prácu. Dnes je veľmi vzorným a statočným pracovníkom. Viaže nás spolu úprimné priateľstvo, hoci nikdy nespomíname onú udalosť, v ktorej jeden našiel pravú cestu, druhý obrátenie.

Mladší pán sa pozrel pred seba a zamyslel. Po chvíli stisol mlčky dlaň svojho spoločníka a znova sa zadíval zamyslene pred seba. Možno, že v tej sekunde padlo i do jeho duše zrnko, ktoré sa vyvinie v nádherné ovocie...

Z poľskej pôvodiny preložil *Jožo R—cký*.

Chr. J. Dragoš:

Smrť dieťaťa.

*Šla desná nocou smrť,
zastala u chaty
a vyrvala matke z rúk
poklad drahý, zlatý.*

*Rodičia smútili,
žalostne plakali,
že uvädlo kvieťa,
že išlo do diali. —*

*Dušíčka maličká
z nevinného tela,
tak svätá, čistučká
do nebies letela. —*

*Keď ta hore doletela,
Boh vytvoril z nej anjela. —
Dnes anjeli-dieťa hrá sa
tam, kde je tá Božia krása.*

Služby Božie a rodina.

zvony dokončili nedeľňajšiu pieseň... Ľud poberá sa do kostola... ale ten je ešte vždy prázdny. Vždy tie isté tváre a ostatní sú len doma. Jeden musí do lesa, iný do hory, na salaš, do úradu, kŕmiť statok, variť. Iný zasa je opretý o múr a pozerá okoloidúcich, iný v obloku pozerá ľudí — ani im len na um nepríde, že je nedeľa, že treba ísť na služby Božie! Deti pošlú, ale oni zostanú doma.

A zvony môžu volať... kňaz kázať — ich to nezaujíma. Zákon Boží: „Spomni, abys' deň sviatočný svätil“, neplatí pre nich! Žiaľ!

A predsa medzi povinnosti kresťanskej rodiny patrí aj povinnosť: účasť brať na službách Božích. Táto povinnosť neplatí len pre jednotlivca, ale pokiaľ možno pre rodinu ako rodinu, ako celok. Nazaretská sv. Rodina nám dala príklad, a to jasný! Celá rodina patrí v nedeľu a vo sviatok do chrámu Božieho, rodina má v chráme Božom tvoriť znova jednu rodinu ako v dome otcovskom. Tomu učí príklad sv. Rodiny. Chrám Boží je miestom, kde rodine nehrozí ani to najmenšie nebezpečenstvo, ale prináša rodine hojnosť požehnaní.

Mnohí hovoria, že je to nemožná vec, aby celá rodina sa mohla zúčastniť na službách Božích.

Kedy je to ozaj nemožné? Malé dietky nemôžu ísť do chrámu Božieho. Tak isto chorí, slabí, chudobní, ktorí nemajú slušné šaty a tí, ktorí sú od chrámu Pána veľmi vzdialení. Konečne vo veľkej rodine musí niekto ostať doma. Ale aj tí, keď je možné, majú byť ráno na službách Božích.

Aké výhovorky hľadajú mnohí, aby mohli zostať doma? Aby príklad sv. Rodiny nemuseli nasledovať? „Mám mnoho práce. Musím cez týždeň skoro ráno vstávať, som unavený, aspoň v nedeľu si odpočiniem“. Dobré — pozorujme sv. Rodinu. Na cestu do Jeruzalema potrebuje osem dní, celý týždeň zostáva v Jeruzaleme, aby zasvätila sviatky veľkonočné. Bolo to pohodlné pre sv. Rodinu? Sv. Jozef na ceste sa musel starať o Dieťa a P. Máriu. Bola to ľahká vec? Nie! A predsa všetci doniesli obeť, aby mohli byť prítomní v chráme Jeruzalemskom na službách Božích.

Či nezahanbuje príklad sv. Rodiny dnešné kresťanské rodiny? Dnešná rodina nechce priniesť žiadnu obeť! A bez obety niet ozajstného života!

Svätá Rodina bola istotne najšťastnejšou rodinou, hoci bola chudobná a žila jednoducho. Čo bolo príčinou jej blaženosti, pokoja a šťastia? Jej svedomitý náboženský život. Svedomite plnila svoje náboženské povinnosti, žila verne dľa zásad svojej viery, a tým vypestovala v sebe čisté, pokojné svedomie a v ňom rodinný pokoj a rodinné šťastie.

Kresťanské rodiny môžu tak isto byť šťastné, blažené — ale len vtedy, keď svoje náboženské povinnosti budú svedomite plniť!

Zbožný muž rád sa modlí, v nedeľu a vo sviatok sv. omšu nevynechá, ku sv. sviatostiam často pristupuje, prináša obeť na kostol, na školu, pre chudobných, všade a vždy koná a žije dľa zásad svojho náboženstva. Zbožný muž miluje pokoj, láskavosť a tichosť. Miluje ženu a dieťky, žije len svojej rodine. Zbožný muž nechodí do zlej spoločnosti, do krčiem. Zbožný muž v rodinnom tichu usilovne pracuje na zveľadenie svojej rodiny.

Zbožná žena je skvostom v rodine. Zbožná žena je dušou i telom oddaná svojej rodine. Zbožná žena je plná obetavosti, pracovitosti, poriadku, obety a čistoty. Zbožná žena nedopustí, aby sa v jej rodine v náboženskom živote zaháľa-

Sprievod na Božie Telo.

lo. Zbožná žena miluje tichosť, skromnosť a prácu. Zbožná žena neklebetí, zbytočne nerozpráva, nemieša sa do života susedov — v rodinnom krbe pracuje bezžistne na zveľadení a posvätení svojej rodiny.

Zbožný muž a žena v nedeľu a vo sviatok nezameškajú nikdy služby Božie!

Zbožný muž a žena konajú svoje povinnosti svedomite!

Len ten je šťastný človek na svete, kto zadosťučinil svojim povinnostiam voči Bohu, sebe a bližnému. Tu je potrebné, aby človek bol pevný a nedal sa podlomiť, lebo svet každému robí nástrahy. Prichádza s usmievavou tvárou, v ústach má med, ale na jazyku jed. Tam, kde je potrebná povinnosť, vychvaľuje zábavu, kde je potrebné sebazapieranie a ovládanie seba, svoje pyšné „ja“, odporúča rozkoš. Nešťastná rodina, ktorá sa dá na cestu rozkoší (!), ktorá zabúda na svoje náboženské povinnosti!

Syn odchádzal do sveta. Matka pri lúčení mu povedala: „Nech ťa Boh sprevádza — nezabúdaj nikdy na svoje povinnosti a na poctivosť!“ Syn ide do sveta a pozoruje, že pred jeho očami vystupuje žiara a volá: „Chceš mňa za spoločníka na cestu?“ „Ako sa menuješ?“ pýta sa mladík. „Moje meno je: Sláva“, zneje odpoveď. „To nie je to meno, ktoré mi povedala matka“, hovoril mladík a rázne zvolal: „Nechcem teba“. Na ďalšej ceste zasa počuje hlas: „Chceš mňa za spoločníka na cestu?“ „Kto si?“ pýta sa mladík. „Radosť a veselosť“, počuť odpoveď. Mladík znova hovorí: „To nie je to, čo mi mamička odporúčala“. Na ďalšej životnej púti zmocnil sa ho lahodný pocit radosti. Tak myslel, že jeho telo necíti žiadnu únavu a príjemný hlas dotkol sa jeho sluchu: „Chceš mňa za spoločníka na cestu?“ „Kto si?“ pýta sa znova mladík. „Som láska“, znelo sladko. Ani túto neprijal mladík za sprievodcu. Keď sa mladík tešil tým, že radosť pôsobí svojej matke, keď ju počúva, pocítil akúsi pevnú silu a sladký, ale zároveň rázny hlas:

„Chceš mňa za spoločníka?“ „Kto si?“ pýtal sa mladík už skoro nedôverčivo. „Som povinnosť“, odpovedá vnútorný hlas. „Pod' so mnou, pod'!“ volá mladík. „Teba mi za sprievodcu odporúčala moja mamička!“ O niekoľko rokov ide mladík domov ako muž ctostný a čistého srdca a raduje sa, že radu matkinu zachoval, keď si vyvolil za sprievodcu povinnosť. Keďže svedomite plnil svoje povinnosti, Boh mu požehnal!

Tak sprievodcom manželov v rodine má byť povinnosť.

Medzi povinnosti manželov patrí aj povinnosť: „Spomni, abys' deň sviatočný svätil.“ Preto obraciam sa k vám, kresťanskí otcovia: Keď svätí vaša rodina riadne nedeľu, zachovávajú to pevne a s neoblomnou prísnosťou i voči dospelým synom a dcéram. Kde bola nedeľa zneuctená, tam vykonajte ihneď nápravu! Ale kde otcovia tak nekonajú, majú sa matky o to postarať, aby tomu tak bolo. A kde azda otec a matka nedbajú, tam nemajú synovia a dcéry nasledovať ich smutného príkladu, ale majú usilovne navštevovať služby Božie.

Kresťanskí rodičia, manželia — keď chcete, aby vo vašej rodine bol pokoj, požehnanie, plnosť zákona, nezabúdajte na nedeľňajšie povinnosti. Nezabúdajte na 3. prikázanie Božie! Nevyhovárajte sa. Sviatky vianočné, veľkonočné dokazujú, že vtedy môžete prísť na služby Božie. Áno, vtedy je kostol plný! Vtedy necháme hory, lesy, salaš, úrad, štátok, kuchyňu stranou a ideme do chrámu Božieho. Na sviatky sa vieme nadchnúť za povinnosti, vtedy vieme všetko zanechať a ísť na služby Božie.

Prečo to nevieme urobiť každú nedeľu a sviatok? Prečo?!

Pozrite sa na sv. Rodinu v Nazarete a odpovedzte si sami!

Matkin dar.

Bola vdovou. Jej jediným majetkom boli tvrdé, mozolnaté, do krvi sodraté ruky, ktoré dňom-nocou pracovali, aby vyživily a ošatily syna-jedináčka na štúdiach.

Sebe nedopriala ničoho. Zemiacik, upečený na kozúbku a štipka surovej kapusty bývalo jej lahôdkou. Múčnica stála zavše prázdna, aj nádobka na soľ len zriedka kedy naplnená.

Veď suchár zmáčaný slzami aj tak mal slanú príchuť!

Syn chcel sa stať profesorom. Matka spriadala zlaté sny do budúcnosti, ktorá ružová kynula jej synkovi. Na seba nemyslela.

„Jeden, dva, tri, štyri... ešte štyri roky, a potom mu bude už dobre, bude pánom, veľkým pánom...“

Ale zlatá niť snov sa pretrhla; matka nevládala zaokrývať synove výdavky a on sa musel uspokojiť s dráhou učiteľstva.

„Celý život budem nešťastným“, horekoval a zanevrel na celý svet i na svoju matku.

Matkino srdce sa nezmenilo. „Veď aj učiteľ je pánom — rozmýšľala — a ja sa budem modliť, aby mu bolo dobre v živote“. A už mala len jednu starosť; ako okrášliť, ozdobiť, zpríjemniť synovi nový domov.

— Do dedinky prišiel podomový predávač krížov. Jednoduché, sádrové krížiky, na žltó natreté, len tabuľka s nápisom a telo Umučeného boli zlaté. Ľudia ich kupovali a vešali na stenu v izbách i na preddomí. Boly lacné. Len tri korunky za jeden.

V matkinom oku zalesklo čosi, ako túžba, pri pohľade na ne. „Kiež by som mohla kúpiť taký krížik môjmu synovi, jakú radosť by mal z neho! Ale tri koruny...“

Nerozmýšľala dlho, zabehla ku pánom, kde právala šaty, aby jej požičali. Veď ich odrobí, áno, aj s úrokom. Požičali. Vybrala — dľa jej náhľadu — ten najkrajší kríž, hoc všetky byly jednaké, a hrdo, šťastne tiskla ho k srdcu. Potom ešte mnoho razy otvorila truhlu, pozerala na kríž a rozprávala s ním:

„Ty budeš jedinou ozdobou jeho chudobnej izby; budeš svedkom jeho práce, radostí i strastí; ku tebe sa utečie o pomoc, radu a posilu. Keby len skoro prišiel... akú radosť bude mať...“

A syn prišiel. Dokončil štúdiá s vyznamenaním a skoro dostal aj miesto. A keď opäť nadišiel deň lúčenia, matka s tlkúcim srdcom podávala mu kríž:

„Vezmi si tento kríž do tvojho nového do — —“

„Túto neforemnú liatinu? Ja si ozdobím izbu umeleckými prácami a nie krížom za štyri groše!“ — byly synove slová.

„Zaisťe som ho urazila — povedala si matka smutne —

ale nechcela som tak urobiť. Radosť mu pripraviť, bolo mojím úmyslom.“

A veľká, horká slza sa skotúľala na umučené telo, keď kládla kríž späť do truhly.

Keď syn odišiel, zavesila si kríž nad posteľ a modlievala sa pred ním za svojho syna.

A kríž, ktorému chybovaly umelecké črty, stal sa prepychovou ozdobou chudobnej izbičky.

Jej materinskému srdcu bol krásnym; lebo ono poznalo len jedno umenie — umenie lásky. *Magda.*

Ani tak, ani onak!

❖ vet nikoho neposudzuje tak ostro, ako katolíckeho kňaza. Katolícky kňaz ťažko môže vyhovieť každému človekovi. Kňazovi sa všetko zazlieva.

Keď sa kňaz skromne šatí, povedia naňho, že je „dedinčanom“, keď sa krajšie a vkusnejšie oblieka, prísijú mu za golier, že je „svetársky“.

Keď dáva almužnu, povedia, že má z čoho, keď nedáva, nazývajú ho skúpym.

Keď navštevuje spoločnosť, ohovárajú ho, že vraj dvorí, keď nechodíeva do spoločnosti, sú hotoví s výrokom, že „zanedbáva svojich veriacich.“

Keď je prívetivý, povedia, že by mal „viacej dať na seba“, keď je zdržanlivý, vyhlásia ho za pysného.

Keď zbožne slúži sv. Omšu, hromžia, že vraj „nemožno sa dočkať konca jeho omše“, keď však chytro odbavuje sv. Omšu, poznamenajú, že „skoje a odrapotí najsvätejší úkon“.

Keď zdôrazňuje duševné prehĺbenie, šomrú, že to nie je dosť a kňaz musí vraj spoločenským životom žiť, keď sa dá do spoločenskej práce, nadávajú mu, že kňazovo miesto je v sakristii.

Keď má otvorené dvere pre každého, omlúvajú sa, že nemôžu ísť k nemu na sv. spoveď, lebo ich pozná, keď sa uzavre, tiež sa omlúvajú, že k nemu nepôjdu na svätú spoveď, lebo on vraj nepozná život a neporozumel by im.

Keď je svätý, boja sa ho, keď vedie pohoršlivý život, opovrhujú ním.

Keď je krotký, nepáči sa to ľuďom, lebo „vypustil úzdy z rúk“, keď je prísny, postaví sa proti nemu, lebo vraj „túži po nadvláde“.

Keď... Nepokračujem. Toto opisovanie by nemalo konca.

Len toto sa pýtam, či sa modlíme za kňazov, aby boli takí, akí majú byť?? *Preklad.*

Mravné zrkadlo

venované mládeži.

Pomstu nemáš žiadať človeku žiadnemu,
chceš by ti odpustil, odpusť aj ty jemu.
Srdce milosrdné mávaj ku núdznemu,
keď môžeš, pomáhaj každému biednemu.
Nerob svady, lármy a hnevy nadarmo,
hnev je pre človeka ťažké, špatné jarmo.
Nekľaj a nezloreč, nikdy nepraj zlého,
kliatba je znak istý srdca bezbožného.
Prisahať, sa, dušať, verať a bohovať,
je to zlá obyčaj, tej sa máš varovať.

Lož nehovor nikdy, bo to veľmi škodí,
luhárovi nikdy sa dobre nevodí.
Ludia mu neveria aj keď pravdu mlúvi,
a u Boha nemá tiež žiadnej výmluvy.
Nevydaj z úst svojich slová grobiánske,
nečisté, nemúdre, špatné aj cigánske.
Nepozeraj na to, čo vidieť nesvedčí,
oči kazia srdce, tak jako zlé reči.
Od bezbožných reči odvráť uši svoje,
zlostné reči plodia nešťastné rozbroje.

Žiadnej cudzej veci nikdy sa netýkaj,
od príležitosti ku hriechu utiekaj.
Chráň sa v cudzej izbe samotný postávať,
chráň do cudzích písem aj skriň nakukovať.
Nerozumné netráp, nesužuj zvieratá,
radosť z toho, ver mi, je špatná prekliata.
Kto úbohé zviera trápi a sužuje,
že je zlým človekom, zjavne ukazuje.
Uč sa usilovne, vďačne a v radosti,
čo mu sa naučíš, čiň v príležitosti.

Odpovedaj rýchle na každú otázku,
tak sebe zaslúžiš pochvalu i lásku.
Keď odpoveď dávaš hľaď do tvári krásne,
stoj rovno v pokoji, čo vraviš, prav hlasne.
Keď druhý rozpráva, do reči neskákaj,
počúvaj v tichosti, dokončenie čakaj.
Viac vždycky počúvať, než hovoriť sluší,
lebo jeden jazyk a dve máme uši.
Nie mnoho hovoriť, lež múdre je chvála,
u moc vraviaceho rozumnosť je malá.

Podľa J. M. upravuje: Dragoš.

(Pokračovanie.)

Rodičia — deti váš poklad.

a neviem, neviem, čo len z teba bude. Poslúchať nechceš, pracovať nechceš, učiť sa nechceš. Si nám len na ťarchu a robíš nám starosti.

Takto počujeme hovoriť rodičov o svojich deťoch. Majú pravdu? — Sú tieto slová odôvodnené? — Zamyslíme sa nad nimi.

Je iste nesporné, že deti patria rodičom. Sú kosť z ich kostí, krv z ich krvi. Tohoto zákona prírody nezbaví sa nijaký rodič. A nasledovne: Čo je moje, o to sa starám. A tak výchova detí pripadá zas len na rodičov. Pravda, dnes o výchovu detí starajú sa mnohé inštitúcie, ale tie nikdy nenahradia výchovu rodičov. Rodičia žijú s deťmi v jednej spoločnosti, poznajú každý ich krôčik, každý zvyk, a preto iste môžu mať najlepší vplyv na svoje deti. Môžu ich vychovávať slovom a príkladom.

Prvá podmienka zdarnej výchovy je dobré, láskavé slovo a dobrý príklad.

Rodičia, či nevstávate ráno z postele s krikom, so svadou a klianím? — Manžel, prečo sa nevieš ovládať vo svojej zlosti. Manželko, prečo sa nesnažíš ovládať celý dom dobrotou a láskavosťou. Aký začiatok, taký koniec. A myslíte, že dieťa je kus dreva? — Ono už vo svojej malej dušičke rozjíma, prečo otecko kričí na mamičku, prečo sa vadia? Autorita (vážnosť) rodičov je už podlomená a dieťa začne nenávidieť buďto otca alebo matku.

Otec ide do práce. Za ten čas je azda v dome pokoj. Ale približuje sa poludnie. Matka s hrôzou čaká otca na obed. Vie, čo bude. Muž príde domov opitý. Začne nadávať, hrešiť. Nepáči sa mu obed. Nejde on, nejde žena, nejde deti. Všetko sa bojí, trasie a skrýva. Vyhýbajú sa otcovi.

Pamätám sa od detstva na krásne chvíle, strávené pri spoločnom obede u stola. Aké kúzlo, aké požitko rodinného krbu. Dnes je to, myslím, jediné, čo mi púta pamäť k domovu. Myslíte, že to nie je výchova?

Po obede otec nejde do práce. Je drobná domáca práca, ale otec nedá sa do nej. Žene nadáva, prečo to a to neurobila, veď bola celý deň doma. Žena pripomína svoju prácu. Muž nechce uznať. To počujú deti. A potom, keď matka káže svojmu synkovi alebo dcérke niečo urobiť, tí tiež sa vyhovávajú na bratov a sestry. „Ja neidem, nech ide on“. Ty, otče, matko, naučil si bremeno práce so seba shadzovať na iného. Nik iný. Ty. Ty si tomu navine. Chápeš tú zodpovednosť?

Dieťa ide do školy. Rodičia ho s krikom a klianím vyprevádzajú. Načo to dieťa bude v škole myslieť, ako sa bude učiť? —

„Mama, nám pán učiteľ rozprávali peknú rozprávku o sirôtke. Mnohé deti plakaly.“

„Ale — čo sa pán učiteľ rozumie do detí. Však on detí nemá.“

Rodičia, svoju autoritu máte už skazenú a teraz jedným slovom ste skazili autoritu učiteľov. Komu to dieťa bude veriť? —

Najsvätejšia Trojica a Sv. Rodina.

V takej výchove deti sa naučia neposlúchať, nepracovať, špatne rozprávať. Potom sú vám iste na farchu a robia vám len starosti. A až dorastú, budú zlodejmi a vývrhelmi ľudskej spoločnosti. Vy ste ich k tomu dovedli. Márne nariekate, že máte zlé, neposlušné deti. Vy ste zlí. Jablko od stromu ďaleko nepadne. Ale beda tomu, z koho pohoršenie pochádza.

Lepšie by mu bolo, keby mal na hrdle uviazaný mlynský kameň a keby bol na dno mora spustený.

Každý rodič má byť dobrým, milým, láskavým vychovávateľom. Vychovávať slovom, ale viacej skutkom a dobrým príkladom. Len v tej rodine je teplo, milo, kde je manžel s láskou spiaty s manželkou a kde manželka rešpektuje dobrú vôľu mužovu. A potom nepotrebuje svoje deti biť, lebo vás neposlúchajú a nebudete si sťažovať, že sú vám len na ťarchu.

Matky! Ruka, ktorá hýbe kolískou, hýbe celým svetom. To povedal náš prvý prezident-Osloboditeľ, T. G. Masaryk. Bud'te si toho vedomé. *Štefan Kravec.*

Obetavá láska Janka.

Matušanov bola deň po deň svada. Niekedy nemohli ani susedia spať. Bola to rodina poľutovania hodná. Otec alkoholista, matka slabá a deti od podvýživy chudé a úbohé. Bieda nastahovala sa tam ako nočný zlodej.

Úbohé deti! Zaúpela mnoho ráz matka, keď spočinul jej pohľad na tejto biede. Deti volaly po chlebe, ale matka často nemohla im dať ani len tej kôročky z neho.

Otec, čo zarobil, prepil. V opilom stave zúril a nadával. Deti, keď pýtaly ješť, vyhodil von. A tak sa to opakovalo často. Život rodiny Matušancej stával sa každým dňom nesiteľnejším.

Prišli sviatky, na ktoré si už každý hľadá dačo lepšieho k jedeniu zabezpečiť. Len u Matušanov nebolo ani na soľ. Matka prosí otca, aby aspoň na tie sviatky pámatal, veď vidí, ako deti hladujú.

Sľúbil, že sa postará o peniaze a kúpi, čo treba. Išiel do roboty s chuťou, s úmyslom dobrým, ale keď sa vracal späť — majúc v ruke peniaze — neodolal pokušeniu. Zašiel do hostinca na jeden kalíštek...

A tak vypil jeden, druhý, tretí, ba aj viac, nestarajúc sa, že doma túžobne čaká žena a troje hladných detí. Chúďatá. Slzy sa im gúľaly dolu tvárou, oči majúc stále upreté na dvere — čakaly netrpezlivo — kedy sa otvoria — ale márne čakaly. Otec nechodil ani o desiatej, ani o jedenástej. Hladné zaspaly. Matka bojuje s trápnyimi myšlienkami a bdie nad nimi.

Len o polnoci sa otvorily dvere. Prichádzal otec, no nie s usmiateou tvárou a s peniazmi v ruke, ale s diabolským nápojom v hlave. Ten zvíťazil v ňom a zotročil ho až k tomu najhoršiemu. Krik a vresk začal znova. Deti sa zobudily. Plačú.

Preplnil sa kalich utrpenia a vyvrcholil v tom najhoršom. Matušan sa dal do bitky. Žena začala kričať. Muž, opi-

tý v zúrivosti hnal sa na ňu s hrozbou: „Zabijem ťa! ... svíjajúc nôž v ruke.

Táto hrôza, vystupňovaná až k smrti, prinútila najstaršieho chlapca, Janka, k neobyčajnej smelosti. Postavil sa pred opitého otca so slovami:

„Tu ma máš, otče, zabi ma, ale moju matku nedám, nie! — Tu bodni — odhalil si chatrnú košielku a ukázal na miesto, kde je srdce, ale matky sa netýkaj!

Otec sa spamätal. Táto neobyčajná, obetavá láska k matke ho natoľko dojala, že zahanbene sklopil svoj zrak a pohladil smelého synka so slovami:

— Odpuste mi, neviem, čo som robil!

— Odpustíme Ti — kričaly deti — len Ťa prosíme, aby si bol našim dobrým otcom, ako majú iné deti. Chceme byť dobré dietky, dobrých rodičov.

A deti začaly bozkávať svojho otca. Zabudly, že sú hladné, Janko držal otca za ruku. Nikdy v živote nepreniklo jeho srdce tak mocne ako v tú noc. Videl, že pred touto prosbou rúcajú sa všetky hradby jeho neústupnej povahy, že je slabým ku každému odporu, a preto sľúbil byť už dobrým, starostlivým otcom.

Viac biedy u Matušanov nebolo. Silná vôľa premohla nástrahy diabla a keď šiel Matušan okolo hostínca, vzdychol si: „Pane, neuvod' ma do pokušenia“. — Od tých čias nik ho viac nevidel v hostínci a v nedeľu miesto do krčmy šiel s Jankom, Markou a Jurkom do kostola. Jankova obetavá láska zachránila celú rodinu od záhuby. Beta Cs. V.

Túžba moderného človeka po Kristu.

Známy francúzsky spisovateľ, Maurice Brillant, píše o túžbe dnešného človeka po Kristu. Píše: Je pravda, že v žiadnom období svetových dejín nepopieralo sa a nebojovalo proti pojmu kresťanstva s takou drzosťou, s takou zúrivosťou ako dnes. Ešte nikdy tento boj nebol tak zúfalý, ako dnes. Ale tiež v žiadnom čase ľudstvo nežiadalo si tak túžobne kresťanskú kultúru ako dnes, ešte nikdy nepocítilo tak hlbokú potrebu obnoviť kresťanstvo a kresťanosť ako dnes, lebo sa cíti choré, zranené, rozorvané. Nespočítateľné nekresťanské duše majú smäd po ňom, hoci tento predmet svojich vášnivých túh nechcú poznať, alebo aspoň pomenovať. V tme, ktorá ich so všetkých strán tlačí, blúdžia okolo a hľadajú svetlo, pokoj, slobodu, ľudskú dôstojnosť — východisko z tohoto väzenia, ktoré ich hrdúsi. A konečne obracajú svoj zrak k cirkvi... Hoci si je nie vedomý toho, volá moderný človek po vykupiteľskom panstve Krista, aby mu ono dalo nazpät' svoju slobodu a ľudskú dôstojnosť.

Kňazi.

poslednom čase sa o kňazoch veľa debatuje, každý by chcel ich mať inakších, jeden, aby kňaz nepolitizoval, druhý, aby sa len o kostol staral atď. Len málo ľudí smýšľa tak, aby si kňazov vážili ako prostredníkov medzi nebom a zemou.

Poniektorí, a to aj mnohí ľahostajní katolíci si predstavujú, že predtým kňazov vôbec nebolo, že to len cirkev sv. vymyslela, aby pomocou ich panovala. To je veľký omyl.

Kňazi boli vždy, veď už žalmista predobrazoval Krista Pána ako veľkňaza: „Ty si kňazom na veky podľa rádu Melchisedechovho“ (Žalm 109, 5.), alebo „Nech sa obliekajú v spravodnosť kňazi Tvoji“ (Žalm 131, 9.) atď. Lenže príčinou je to, že vtedy boli kňazi patričným im spôsobom uctievaní, nie ako dnes zaznávaní.

Bohužiaľ, nie som kňazom, ale každodenné útoky na kňazov dávajú mi podnet k tomu, aby som uvažoval o tom, veď je to až zarážajúce, keď na pr. deti ľudovej školy pustia sa do katachetu a mu vynadajú rozličným spôsobom, ktorý tu opisovať nemôžem, a o mládeži navštevujúcej meštianské školy a vyššie už ani nehovorím.

Pravda, nie všetci, sú aj výnimky.

Na príčine sú v prvom rade, pravda, rodičia, že doma opovážia sa debatovať pred deťmi o kňazoch, ich prácu zmenšovať a ich chyby odkrývať.

Alebo čo si niektorí, t. zv. dobrí katolíci, dovoľia ich po rôznych nevereckých novinách na radosť nepriateľov viery opisovať, ich kňazskú vážnosť podrývať. Najsmutnejšie je to, keď sa toho dopustia členovia niektorého náboženského spolku.

Tu by sme si mali vziať za príklad židovských spoluobčanov.

Kto má príležitosť často byť medzi inými, ten skúsi, ako si oni počínajú, hoc i navonok hlásia sa ku Slovákom, lebo Maďarom atď., ich život vnútornajší, a to i vtedy, keď sa medzi sebou v synagoge alebo inde perú, je nacionálne nábožensko-židovský. Nikdy nešpinia svojho kňaza — rabína — a t. zv. zázračného rabína priamo zbožňujú; na to niekoľko obrázkov.

Keď som ráz cestoval z Chustu na Slovensko, videl som, že na stanici je skupina ľudí obkľučujúca jednu postavu, ktorá je predmetom zvláštnej úcty. I pýtam sa, kto je to, odpoveď, rabín z mesta... Príde vlak, rabín so svojim sprievodom nasadne a ostávajúci židia mu bozkajú ruky — a my? Takisto bolo, keď na určitej stanici sostupoval.

Koľko ráz vidíme vo vlaku, že nastúpi kňaz a nikto nie-

len že ho nepozdraví, ale ani ho nikto neponúkne miestom sadnúť si, to je niekedy až trápne.

Alebo z Mukačeva prišiel rabín do Berehova na návštevu, hneď židia dali hlavy do kopy a už sa sypaly peňažité dary, každý sa išiel k nemu pokloniť a niesol dar, aký kto mohol. Počul som, že i pár tisíc Kč niektorí dali a nikto sa nepýtal, čo bude robiť rabín s peniazmi.

U nás, keď treba dať na to, lebo na to, alebo zaplatiť cirkevnú daň, opravu kostola, školy atď., hneď sa najdú proci, že načo mu, veď nemá ženu, deti, atď., kde ich dá?

Mnohò ráz počujeme od nevercov a niekedy i od katolíkov, že prečo sa tí kňazi neženia, veď by mohli urobiť šťastnú tú alebo onú. Áno, zaiste tí o tom nerozmýšľali, že človek, teda i kňaz, ktorý má patriť všetkým, nemôže sa zaviazať len jednej rodine, keďže to vieme so skúsenosťou, že kto chce Pánu Bohu a ľuďom slúžiť dokonalejšie, musí sa zbaviť rodinných radostí a starostí.

Veď vidíme u iných cirkví kňazov ženatých, ktorí nemajú úcty ani u vlastných veriacich preto, že sú ženatí, lebo veľmi závisia na vôli ľudí tohoto sveta a rodinných starostiach.

A tu je ešte jedna dôležitá vec, spoveď. Či by sme mali takú odvahu a dôveru sa ísť spovedať? Iste nie, keďže mnohí i teraz sa tomu vyhýbajú, a čo potom?

Neverci a s nimi i niektorí katolíci chceli by kňaza zatísnuť do kostola, že vraj nemá sa starať o politiku, o hospodárske veci, nemá chodiť do spoločnosti, sledovať blahobyť veriacich. Prečo? Preto, lebo vtedy by sa im lepšie darilo loviť v mutnom.

V istej dedine jeden bohatý gazda si myslel, že keď je prvý gazda v obci, má právo i kňazovi rozkazovať, tak pre akúsi medzu ho roky pravotil, až na koniec kňaz odišiel.

V istom mestečku zasa mali pravého kňaza, toho vidieť sv. omšu slúžiť bolo nebeským pôžitkom, nevercom sa nepáčilo pre jeho ľudomilnosť, počali ho napádať, pridali sa k tomu i veriaci, výsledok bol, že odišiel, teraz za ním ľutujú.

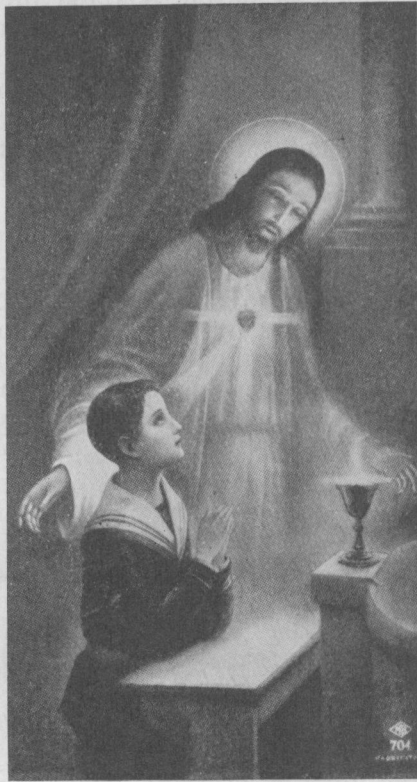
Alebo v istom meste nedávno napadli kňaza v nevereckých novinách, že sa nestará o kostol, len o rôzne spolky a šport atď.

Teda ako vidíme, každý chce mať kňaza tak, ako jemu vyhovuje, len každý zabúda, že roľník sa nedá poučovať o svojom hospodárení, úradník si nedá povedať, ako má tú-ktorú vec vybaviť, alebo pravotár nedá sa poučovať, ako má viesť tú, lebo onú pravotu a o lekárovi už ani nehovoriac, tam každý je rád, len aby ten liek pomohol a nikto si netrúfa kritizovať, len prosí o pomoc.

Len jedine do kňazského úradu každý zabrda, keď tento nevyhovuje, ako si to ľudia prajú. Či dobrý otec alebo dobrá matka dá všetko svojim deťom, čo si žiadajú, zaiste

nie, a tak i dobrý kňaz nemôže a ani nesmie byť povolný, keď on to za múdre a dobré neuznáva. On je naším duchovným otcom, on za nás bude počet pred Pánom Bohom dávať. Ako ovce sa ku svojmu pastierovi túlia, tak i my máme sa ku nášmu duchovnému pastierovi túliť, aby nás nepotratil, aby nás vlci nezožrali a nepriatelia nerozohnali, preto len vždy bijú pastiera — kňaza, — aby sa stádo rozutekalo, alebo zahynulo ako v Rusku, Mexiku, Španielsku a i.

Čítal som jeden krátky cestopis, ako si vážia kňazov v

Pán Ježiš volá nevinné duše.

Irsku. Tam, keď sa kňaz niekde zjaví, už či vo vlaku, na ulici alebo niekde inde, povstaním ho pozdravujú, každý sa usiluje mu službu preukázať.

Berme si príklad, a tak my sami ako i naše deti, učme sa každého kňaza pozdraviť, a nie spôsobom — moja úcta — ale „Pochválen buď Pán Ježiš Kristus“. Vedzme, že keď sa s kňazom stretneme, máme pred sebou zástupcu Pána Ježiša, nepovažujme ho za človeka ako človeka, lebo má takú duchovnú moc, čo žiadon človek iný. Mnohí hovoria, že kňazi nič nerobia, len jednu prácu spomnem spovedanie. Nevie,

kto by mal trpezlivosť sedieť hodiny vo spovednici a počúvať naše roztopašnosti. My sme nervózni, keď máme čakať pol hodiny — hodinu pred spovednicou a kňaz nás poučuje, udeľuje milosti, poskytuje tej duševnej radosti a pokoja, čo svet dať nemôže. A čo tie ostatné práce, navštevovanie chorých, škola, matrika atď.

Predstavme si, že taký sv. František z Assisi, ktorý bol najväčším priateľom Krista Pána, ktorého ináč voláme „druhý Kristus“, necítil sa byť hodným remienky rozviazať kňazovi na nohách, ktorý sa dosiaľ pokladá medzi najväčších ctiteľov-kňazov, a my? Gombíky si chytáme na kabáte, aby nám vraj nevzal šťastie.

Modlime sa denne za dobrých kňazov a najmä každú sobotu po prvom piatku obetujeme sv. prijímanie za kňazov. Tento apoštolát sa už dobre osvedčil v Nemecku, istý ndp. biskup složil k tomu i modlitbu — úfajme — že naša cirkevná vrchnosť nás tiež prekvapí takou formulkou modlitby.

Končím so slovami istého českého kat. kňaza, ktorý nedávno v Košiciach takto ukončil svoju kázeň: „Taký národ, ktorý si tak vrele miluje svoju vieru, svoju reč a svoju vlasť, ten zahynúť nemôže“. A ja by som k tomu dodal, že len ten národ, ktorý si ctí, váži a miluje svojich Bohom daných prirodzených vodcov-kňazov, nezahyne, lebo čím viacej rozsievачov Božej milosti, tým menej rozsievачov nepravosti nezahyne. Amen.

Neitus Klein.

Laco Sch. Mošovskij:

Túhami posievam...

*Túhami posievam neznáme končiny,
za rána pozerám v opojné nebesá,
čakajúc, luna že večerom ozve sa,
hviezdy že shodia kvet v modravé doliny.*

*Deň za dňom v neznámo rúti sa,
ryje nám na tváre krvavé kolaje,
na čelá zaveje studené kropaje,
maľuje preludy — červená kulisa.*

*Hľadám vždy biely deň úsmevom pretkaný,
v duchu keď odhrňam oblakov oponu.
Zavesím na hviezdy hlbokú poklonu
Tvorcovi. V hrudi je Jeho dych vrezaný.*

Andrée Grife:

Povinnosť.

Vypravovanie.

Lesknúci sa srp mesiaca vysunul sa pomaly spoza temnej chmáry, ktorá lahodne plávajúc po nebi, zatieňovala kus jasného neba. V diaľke, kdesi medzi úpalom zoschnutými vinicami, bolo počuť cvrkanie uspávajúcich poľných koníkov. Ticho a pokoj panovaly v prírode.

„Snáď by sme sa vybrali na krátku prechádzku“, nadhodil mi kňaz Léonard Poirier, ktorý ukončiac modlitbu breviára, ukázal sa na ganku, divým hroznom porastenom.

Prisvedčil som mlčky hlavou. Išly sme širokou, štíhlými topoľami vysadenou poľnou cestou v smere onoho historického miesta, kde pred rokmi zavznely prvé výstrely, dávajúce heslo k započatiu krvavej bitky nad Marnou. Drobný prach kolesami zomletého piesku tlmil ozvenu našich krokov. Išli sme, neprehovoriac ani slovička; moja myseľ niesla sa tíško ku tým zvlneným rovinám, kde každá hrudka zeme presiakla krvou bohatierov.

Našli sme sa práve na križovatke, kde pod tŕňou samotnej, lístkami šelestiacej lipy stál neveľký drevený kríž.

Kňaz Poirier zastal chvíľočku a jeho ústa šepkaly tichú modlitbu. Pozrel som sa naň zvedavo, a vznešená nálada večera pôsobila na mňa divne a prenikavo. Pozeral som na tvár starčeka, na ktorej lahodný lesk mesiaca načrtoľ obrisy dobrotivej tvári. On ale zbožne sa prežehnajúc, ticho povedal: „Tu odpočívajú dvaja ľudia, za dušu ktorých sa každodenne modliem“. Bolo to vtedy, keď nemecké vojská, páliac a ničiac všetko, čo im prišlo do cesty, priblížily sa ku Marne. Bol som práve na tom úseku spolu so svojím kolegom zo školskej lavice a z kňazského seminára — Antonom Muret. Bol to zlatý človek. — Cez celý svoj krátky život dával príklad, ako si má počínať ten, v srdci ktorého plápolá oheň živej viery. Keď sme sa octli v radoch armády (zaiste viete, ako hanebne vtedy zaobchádzali s kňazmi vo Francii) dodával nádeje všetkým svojim súdruhom v osude. — Medzi inými mali sme vo svojom oddiele mladého, sotva šestnásť rokov majúceho chlapca. Kňaz Muret, poznajúc jeho mladistvú dušu, pečlivo sa oň staral. A malý Janík, tak mu totiž bolo meno, prlhnul k nemu celým srdcom a všetky voľné chvíle s ním strávil. Neraz počul som tie prosté, ale zato vzrušujúce rozhovory, ktoré obyčajne mladík končil slovami: „La Patrie — Otčina, to všetko, čo mám na zemi. Veď som sirotou. Ale pamätajte, že keby som mal za ňu zhnúť, to mám sľub, že prez všetky prekážky, aké môžu nastať, budete nado mnou bedliť.“ —

Prišli dni krvavého boja. Cúvali sme práve pod strašným ohňom delových striel, keď zrazu Janík, chytiac sa za útle prsia, padol na zem. Boli sme vzdialení od neho na nejakých sto krokov najviac, ale medzi nami vybuchovali každú chvíľu šrapnele, rozsievajúce dookola smrť.

Kňaz Muret nezaváhal ani na chvíľku, prichýliac sa k zemi, začal bežať smerom ku ranenému.

Ešte dnes stojí mi pred očami ten obraz tak všedný v tých časoch, ale predsa majúci toľko výrečnosti — obraz človeka, nesúceho pomoc bližnému.

Strnuli sme. Bezradní hľadíme, či to úsilie nevyjde na zmar. Zrazu strašný hukot otriasol vzduchom. — Kňaz Muret zachvel sa a padol tvárou na zem. Mimovoľne urobil som nad ním znak sv. Kríža — ale vidím, že žije, lebo sa plazí pomaly ku Jankovi. Guľa mu odtrhla nohu, krv prúdi potokmi z otvorenej rany, ale meter po metre doplazil sa ku tomu, ktorému sľúbil opateru a duchovnú pomoc vo chvíli nebezpečenstva.

— Verte mi, že som plakal, ako malé dieťa, keď som videl tých dvoch skonávajúcich, z ktorých jeden udeľoval poslednú potechu druhému. Videl som, ako bezvládne klesajúcou rukou žehnal chlapca znakom Božích Múk, a potom... — hlas vyprávajúceho sa zachvel — keď utíchly výstrely, vrátil som sa do našich zákopov a spoločne so súdruhmi zbrane vykopali sme na tej križovatke hrob, v ktorom sme pochovali oboch bohatierov...

— Ale odkiaľ ste sa to vrátili? — opýtal som sa s bojazlivosťou, ktorá sa vkradla do mňa z jeho vypravovanie. — Jakto, odkiaľ? Veď som musel vyspovedať kňaza Muret-a... — To ste aj vy prešli dážd'om guliek, aj vy ste takým istým hrdinom ako oni! — Nie, pane, nie som žiadnym bohatierom, som len kňazom, ktorý splnil svoju povinnosť...

Poslovenčil Ján Sivčák.

U nôh Spasiteľových.

Klaniam sa Tebe, Kriste a dobrorečím Tebe, lebo si skrze kríž svoj svet vykúpiť ráčil.“

Prichádzam k Tebe, Pane, Ty stredobode večnej lásky, ohnisko večného pokoja a milosrdenstva. Po dlhom blúdení, po mnohých útrapách! Nemám nikde pokojného miesta; uštvaný odmietavým chladom ľudských srdc, vyhnaný z lesov čmudiacich komínov napokon zastavujem sa u päty Tvojho kríža. Len u Teba môže spočívať môj duch, len v Tvojich sv. ranách môže najst' nemocná duša občerstvenie.

Kľáčim u nôh Tvojich... Pozerám na Teba, môj Spasiteľu, ktorý visíš na dreve kríža, medzi nebom a zemou. Tvoje božské Srdce je otvorené, a to z lásky ku mne! I ja chcem Ti stvoriť svoje srdce, svoju dušu, chcem vyznať celú tragediu môjho nekľudného života.

Blúdil som ďaleko od Tvojej božskej tvári. Ak často nechcel som vidieť Tvoj kríž, úmyselne som zavieral oči, keď som prešiel popri Tebe. Vyhybal som sa večnej hviezde života, neuznával som heslo „v tomto znaku zvíťazíš“. Ale „kde môžem zaisť pred Tvojím duchom a kde pred Tvojou tvárou? Ak vstúpim na nebesá, Ty si tam, ak sostúpim do podzemia, aj tam si. Ak by som vzal krídla rannej zory a šiel by som prebývať až na koniec mora, i tam by ma odprevadila Tvoja ruka a Tvoja pravica by ma držala“. (Žalm 138, 7—10.)

Ó Pane, s úžasom pozerám na Teba, na Tvoje božské telo, zmučené a zohavené od rán, ktoré Ti spôsobili nevďačné ľudské srdcia. I ja som medzi týmito nevďačnými synmi. Koľko utrpenia, duševných i telesných múk som Ti spôsobil svojimi činmi! Ak mnché rany na Tvojcm presvätom tele nesú stopy mojej zločinnej ruky. Každá jazva, takmer každé boľavé miesto mi pripomína: to všetko si ty urobil! Zlými a nešťachetnými myšlienkami zatlačoval som Ti trňovú korunu vždy hlbšie do posvätnej hlavy.

Ach, Spasiteľu môj, ak veľká vina obťažuje moje svedomie. Len teraz vidím, kde som až zašiel so svojimi skutkami. To ja som bol, ktorý Ťa často judášskym bozkom zrádzal v tmavých nociach života. Rúhal som sa Tvojmu božskému menu spolu s Kaifášom, bičoval som Ťa s rímskymi vojakmi. Pilát, ktorý Ťa odsúdil, bol len mojím zástupcom, prostredníkom. Spojil som sa s Tvojimi nepriateľmi, o ktorých hovorí Žalmista: „Všetci, čo ma vidia, posmieľajú sa mi... tlupa zlostníkov ma obkľúčila. Prebili ruky moje a nohy moje, spočítali všetky kosti moje.“ (Žalm 21, 8 a nasl.)

Žalujem na seba, Vykupiteľu môj; vyznávam Ti svoje viny a prosím o milosrdenstvo. Viem, že prijmeš na milosť márnokratného syna, vyslobodíš z trnia svoju ovečku.

Ty ma neodsudzuješ, neodvrhuješ od seba. Božské slovo „Otče odpusť im, lebo nevedia, čo činia“, vzťahuješ aj na mňa. Nehovoríš ku mne rečou slov, lebo „vysušená je ako črep Tvoja sila a jazyk Tvoj prilnul k ďasnám“. (Ž. 21, 16.) Ale o mnoho výraznejšia je reč Tvojich očí, ktoré nevýslovnou nežnosťou prekonávajú všetok môj vzdor. Áno, Pane, premohol si ma svojou nekonečnou láskou. Majestát Tvojej božskej tváre odzrkadľuje víťazstvo lásky nad hriechami. „Vyslyšal si hlas môj, ktorým som volal k Tebe“. (Ž. 26, 7.) „Preto chcem chváliť meno Božie piesňou a oslavovať ho chválospevom“. (Ž. 68, 31.)

Vrhám sa do Tvojho otvoreného náručia! S láskou objímam Tvoj kríž, ktorý chcem radostne niesť na Golgotu utrpenia. Chcem byť Tvojím Šimonom Cyrenejským. A keď nevládzem niesť Tvoj presväť kríž, chcem hrdinsky znášať aspoň svoje každodenné krížiky, svoje povinnosti. Budem radostne prežívať Obetovanie môjho života, aby som na konci mohol Ti zaspievať s anjelmi Te Deum. Len v kríži je moja spása! V tomto znaku každý zvíťazí!!

—em.

L I S T Y.

List z Košíc:

Naši čitatelia istotne budú zvedaví, ako sa cítia verní odberatelia časopisu Sv. Rodiny v Košiciach. Takýchto čitateľov je tu mnoho. Že sa mnohí oduševňujú za Svätú Rodinu, ju odoberajú a horlive čítajú, za to môžeme ďakovať mnohým kňazským a svetským horlivcom. Košická rím. kat. fara má veľké porozumenie pre sv. Rodinu. Medzi svetskými horlivcami Sv. Rodiny je nám známy Pán Klein, úradník. Ostatní horlivci sú skromní a nedajú zvať o sebe. (Pán Boh dobrotivý nech odmení ich horlivosť! Red.)

Nuž žijeme tu ako vo veľkom meste. Košice mali roku 1914 len 45.000 obyvateľov, dnes ich majú 75 000. No, dnes obyvatelia, občania mesta už

Budúce pokolenie.

nie sú tak bohatí ako voľakedy, keď Košice mali mnoho výnosných majetkov, na pr. viac ako 40 obcí. Peniaze sa len tak sypaly do mestskej pokladnice. A okrem toho mesto malo veľké výsady. Levočania porušili jednu takú výsadu. Z toho povstal spor za starých časov a Levočania museli zaplatiť Košičanom 2000 zlatoviek. Ešte aj teraz je tu niečo, na pr. 34.000 kat. jutár lesa, hospodársky statok a kaštieľ v Jaklovciach, vinice na Tokajsku v Maďarsku. Je to majetok 20 miliónov reprezentujúci. No, rozpočtového zisku nedonáša a ledva že je sebastačný. 52 mestských budov je v povážnej väčšine v službe verejných účelov a potrieb. Z toho mesto sotva dostane ročne $\frac{3}{4}$ milióna výnosu. Pre vojsko vystavilo mesto za 50 miliónov kasárne, na ktoré mesto dopláca ročne $\frac{1}{2}$ milióna s povedomím vlasteneckej povinnosti. Jedine výnosný je mestský majetok elektrárne, vodárne a kanalizačný podnik. Do toho vložilo mesto 80 miliónov, ale to aj donáša svoj kapitálový výnos.

Košice majú na 67 miliónov dlžoby. Za to sa platí ročne $4\frac{1}{2}$ milióna, na platy a iné potreby vydáva mesto ročne 15 miliónov korún.

Mesto predpisuje občanom isté dane, ktoré katolícke obecnstvo ochotne spláca. Katolíci vzorne konajú svoje povinnosti, aby mesto mohlo vzorne čeliť nezamestnanosti. **A jednako ostáva ešte vždy tých niekoľko korún na náš milý časopis, na Svätú Rodinu, ktorú slovenskí katolíci mesta Košíc nikdy neopustia!!** Mesto nám zrozumiteľne prízvukuje, že sa treba vzdelávať, že treba čítať a čítať, aby sme nezaostali a dedičstvo sv. Cyrila a Metóda zachránili, zveľadili.

(Red.: Mnoho požehnaníaj prajeme košickým priateľom Sv. Rodiny!!)

List z Kežmarku.

My slovenskí katolíci, obyvatelia mesta Kežmarok, sme hrdí nielen na to, že bývame na rovine pod Vysokými Tatrami, v starodávnom meste, ktoré je aj dnes kultúrnym a obchodným strediskom celého Spiša; ale aj na to a najmä na to, že sme katolíci a máme možnosť čítať časopis Svätej Rodiny, na ktorý už od dávna verne predplácame. Kežmarský štít (vysoký 2668 metrov) vo Vysokých Tatrách stále nás vyzýva: Hore zo srdcami! Tento nemý hlas nášho štítu krásne tlmočí, vysvetľuje náš obľúbený časopis „Svätá Rodina“. Ona nás výborne pripravuje do hlavného, farského chrámu sv. Kríža, ktorý bol ukončený už roku 1486. V tomto kostole je majstrovský hlavný oltár s ukrižovaním Krista. Vedľa kostola je postavená (r. 1586) v slovenskom slohu renesančnom krásna zvonica. Že my tak ochotne vyhovujeme hlasu zvonov tejto zvonice, to z veľkej časti treba pripisovať aj Svätej Rodine.

Horlive čítame Svätú Rodinu, lebo nezabúdame, že kežmarský hrad Tökölyovcov — mestom r. 1702 kúpený za 80.000 zlatých a postavený počiatkom XVII. storočia — bol r. 1435 dobytý husitským vojskom Jána Jiskry z Brandýsa. Vtedy bola spálená aj stará radnica, ktorá stála v najstaršej ulici mesta, na Starom Trhu. Nová radnica bola postavená r. 1461 a r. 1922 bola zväčšená. Čítame Svätú Rodinu, lebo ona nás ozbrojuje proti útokom dnešných nepriateľov katolíckej viery.

Najhorlivejší čitatelia Svätej Rodiny sú v Tatranských Mlynčekoch, v osade príslušnej ku Kežmarku a od mesta na 7 kilometrov vzdialenej. Bývajú tu zdraví ľudia, dobrí katolíci, na vzácnej polohe, ktorá je cennejšia ako švajciarsky Davos. Podnebie a slnko sú tu ozajstným liekom pre sredečne slabých, chudokrevných a ľudí zväpených žíl. Mierne podnebie trvá tu v roku priemerne 270 dní.

I hovoríme si, že do zdravého tela prislúcha aj zdravý duch a preto verne a horlive čítame Svätú Rodinu!

(Red.: Boh Vám žehnaj, milí čitatelia Sv. Rodiny v Kežmarku!!)

List z Lendaku.

Boli sme voľakedy nemeckou obcou. Veď naša obec sa menovala Landeckom, čo v nemeckej reči znamená rohom krajiny. Dnes sme už celkom poslovenčenou goralskou obcou. Niektorí naši občania ešte nosia nemecké mená, ako Neupauer, Grich atď. Dnes sme Slováci a katolíci. Na tom má svoj veľký podiel Svätá Rodina, ktorú horlive čítame. Ona udržuje v nás ducha katolíckeho. My ostaneme jej navždy verní!

List z Javoriny.

Pozdravujeme svoj slovenský a katolícky časopis: Svätú Rodinu! Zijeme v obci, o ktorej sa hovorí, že je skutočnou perlou Tatier. Bývame v obci, v kotline obklopenej na východe Belanskými Alpami, na juhu Vysokými Tatrami a na západe Tatrami poľskými. O našu obec bolo od prevratu mnoho bojov. No, ešte aj dnes málo ľudí vie, že naša obec je opravdivým pokladom československej republiky. Naša obec leží nad potokom Javorinkou. Má asi 500 obyvateľov. Do lanského roku bol to majetok ríšskonemeckého kniežata Hohenloheho, ktorý si tu vystavil zámok, v ktorom sú cenné zbierky lovecké. Bývalý majiteľ spestril kraj tunajšími a cudzími zvieratmi, jeleňmi, srnami, kozorožcami, kamzíkmi, stádom bizonov dovezených z Ameriky, medveďmi atď.

My sme sa pokochali na zverinci, ale jednako vždy sme si uvedomili, že v tomto krásnom, ale aj opustenom kraji nesmieme žiť ako zvieratá a preto sme sa horlivo vzdelávali čítaním Svätej Rodiny, ktorá v nás udržuje a upevňuje katolícku vieru. Ostaneme verní nášmu obľúbenému časopisu: Svätej Rodine!

(Redakcia: Boh nech Vás stále požehnáva!!)

List zo Ždiaru.

My, Ždiarania, sme spokojným národom. Ducha pokojnosti dodáva nám náš milý časopis: Svätá Rodina, ktorú čítame od počiatku jej vzniknutia. Svätá Rodina nás potešuje, že naše lúky voňajú najkrásnejšie, že šum našich lesov je velebnejší ako vlnobitie mora. Chuti k práci dostávame z článkov Svätej Rodiny a z podnebia nášho velebného kraja, z našej rieky, z našich lesov a hor. Pekne je tu u nás. Tu je najkrajší kút Slovenska, tu, v Ždiari, vo Vysokých Tatrách! Najlepšie sa cítíme v nedeľu a vo sviatky, keď si môžeme čítať články Svätej Rodiny. Ti, ktorí nás zpočiatku autobusom idúcim z Tatranskej Lomnice navštívili, si azda mysleli, že tu najdú zaostalých a negramotných ľudí, ktorých sa treba báť. A oklamali sa. Sme ľudia vychovaní v láske k Bohu a k bližnému. V tom nás vychováva náš farár a náš obľúbený časopis: Svätá Rodina. Naše domčeky sú drevené s malými okienkami modro a červeno omaľovanými. Poďte k nám v nedeľu a pozrite si náš krásny kroj a pozrite si s akou horlivosťou spiechame na sv. Omšu do kostola! To je výchova Svätej Rodiny! Svedkom toho sú naše hory, Ždiarske Vidly (2148 metrov) a Havran (2154 m). Nebojte sa nás, pánovia! Pre vás vybudovali sme pohodlne zariadené penziónáty. V takom duchu nás vychovala Svätá Rodina! —

List z Vrábľov.

P. P. J. Kr.!

Vefavážená Redakcia! Veľmi by som vám bola povďačná, keby ste mi týchto pár riadkov uverejnili. Mali sme v našom farskom kostole vo Vrábľoch duchovné cvičenie, dňa 23., 24. a 25. marca. Náš milovaný duchovný otec vdôst. pán dekan, Matej Buček, zavolajúc k nám horlivých vdôst. p. Saleziánov zo Sv. Beňadika. Ó jak šťastlivá je naša farnosť, lebo sme sa nimi stali ako znovuzrodení.

Kostol bol od prvého dňa až do posledného prepĺnený veriacimi, každý pristúpil ku sv. spovedi a sv. prijímaniu. Mali sme každý deň dve dojmavé kázne, pri ktorých sme duševne ožili. To všetko môžeme ďakovať nášmu vremlilovanému duchovnému pastierovi, vdôst. Matejovi Bučekovi, že sa tak o nás postaral. Ešte len sedem rokov pracuje medzi nami, ale už moc dobrého vykonal pre nás, tiež nám veľkú radosť pripravil s tým, že nám dal kostol vymaľovať, oltáre okrášliť, a veľa by sa dalo o ňom písať. Tak z hĺbokosti srdca mu ďakujeme, a prajeme mu stáleho zdravia, od P. Boha, aby mohol medzi nami pracovať dlhé roky.

Pobožnosť duchovných cvičení sa začala zývaním Ducha Svätého a zakončila s „Te Deum laudamus“-om a piesňou „Ó Mária, matko naša“, ktorú celý kostol s takou oduševnosťou spieval, že v človeku každá žilka precitla.

V prvom rade vďaka Pánu Bohu za toľké milosti, potom vdôst. pp. saleziánom za ich horlivú prácu. Nech ich Boh žehná v ich podujatiach. Tak tiež vďaka nášmu p. dekanovi, že nám umožnil tieto duševné hody, ktoré trvaly len za 3 dni, ale nám zostanú navždy v pamäti.

S kresťanským pozdravom

Panny, čitateľky Sv. Rodiny.

K 25-ročnému kňazskému jubileu.

Venované vysokodostojnému pánu Redaktorovi.

Krásna vzpomienka uchvátila naše mysle do minulosti dávnej, kedy Všemohúci splnil Vašu najvrejšiu túžbu srdca.

Vtedy, ako šlachetný a zdátny mladík, s mladistvým zápaľom živej viery v srdci — ráčil Ste kráčať v blahom opojení k posvätnému oltáru, aby tam prvý raz mohol Ste konať obeť Omše sv. Najvyššiemu.

Prvý krok u stupní oltára v sviatočnej nálade chrámu znamenal neustále vernosť Kristovi — sta pečať večitého slubu ženícha Cirkvi sv., navždy byť spojený s Kristom, zrieknuť sa sveta tohoto, neúnavne pracovať a plniť zásady Kristove — šíriť vytrvale Jeho kráľovstvo pre spásu duší nesmrteľných.

V tom slube zároveň zahrnuté boli i obeť, ktoré život kňazský musí denne prinášať; zrieknuť sa samého seba v prospech blaha svojich veriacich; viesť ich v duchu Kristovom až ku bráne tmavého hrobu; zaopatrovať zdravých — ale i nemocných svätými sviatosťami, nefutujúc seba, či nebezpečná, chytľavá nemoc, alebo nesnesiteľné často počasie, i v nočnej dobe, nevyhasí obetavý život slúžobníka Božieho. Stále túžim po snahe, čím horlivejšie plniť kňazské povinnosti, dľa príkazov dobrotivého Boha; ratovať bude, ktoré blúdia vo tmách nevery, bezbožníctva a získavať ich pre večnú odmenu nebies. Život kňaza, vystavený stálemu boju životnému, musí často znášať krivdu, potupu, zneuctenie, urážku, ba i smrť, čo zapričínajú nuznabožské, zaslepené živly, popierajúce mocného Boha.

Milosť Božia dopriala Vám sláviť dvacatpäťročné jubileum svojho kňazstva — kus života veľkodušnej, obetavej, horlivej, užitočnej práce na vinici Pánovej. Činnosť Vaša skveje sa, sta jagajúca hviezda na dráhe kňazskej, ktorá svieti jasným svetlom náboženskej vedy v úlohe profesora i rektora spišského seminára, k budúcim úkolom života tým mladým a smelým bojovníkom Kristovým, Vám svereným, ktorí napredujú k vznešenému ich cieľu — zasvätiť sa Bohu navždy.

V mene čitateľov sv. Rodiny dovoľujem si prejavíť moje skromné — ale zato tým srdečnejšie blahoprianie, darujúc v duchu do venca Vašich najkrajších vzpomienok sväzok troch živých, rozkvitlých ruží, ktorých barvy sú symbolom našej vďačnosti k Vám.

Ruža barvy bielej znázorňuje Vašu veľkodušnosť, Vaše hrdinské plnenie povinností kňazských i pedagogických v ťažkej, i zodpovednej úlohe povolania — Váš neporušený slub vernosti ku vznešenému Kristovi a Jeho sv. Cirkvi.

Ruža barvy ružovej značí Vaše najvrúcnejšie city k Najvyššiemu — v nich sa zrkadlí hlboká úcta, neopísateľná vďačnosť — i neochvejná túžba... Navždy byť s Kristom.

Ruža barvy červenej je znakom úprimnej a nehynúcej lásky k Pánu Ježišovi — za plného štvrtstoročia úspešnej, požehnanej práce na poli náboženskej činnosti.

Toto venovanie, ktoré vychádza z úprimných i oddaných Vám srdc, je výronom našej úcty, našej lásky i plnej vďačnosti k Vám.

V tento slávny, nezapomenuteľný deň Vašeho vzácneho jubilea svojho kňazstva, nech zaletia naše horúce povzdychy ku trónu nebies — aby všemožúci a najmocnejší Boh — najvyšší Veľkňaz ráčil splniť všetky Vaše túžby — i želania v prítomnej, i v budúcej dobe Vášho nezkaleného života — nech drahý, sviatosťný Pán Ježiš žehná hojne z najvzácnejšieho prameňa Jeho milosti Vaše ďalšie obetavé a hrdinské skutky — práce; nech Vás vedie v úplnom zdraví a spokojnosti tou vyvolenou, požehnanou cestou ešte mnohé a mnohé roky!

Nech ruže vyjadrených citov nikdy neodkvitnú.

Chlebusová.

Bývalý komunista o svojom navrátení.

Oficiálny návrat do Cirkvi jedného z popredných komunistov, generálneho sekretára španielskej komunistickej mládeže, Enrique Matorrasa, urobil v Španielsku tak veľký dojem, že dodnes, skoro po dvoch rokoch, verejná mienka sa živo o ten fakt zaujíma, ba všelijako prekrúca. Aby zamedzil šírenie sa nevážnych a častokrát úplne fantastických zvestí, Enrique Matorras uverejnil históriu svojho navrátenia. Toto vyhlásenie bývalého komunistu bude iste mnohých zaujímať.

„Moja mladá, žiarou horiaca duša — píše Matorras — potrebovala čosi vyššieho. Bola naplnená túžbou po niečom šľachetnejšom, po boji za vznešenejšie ideály. Všetko, čo ju dosiaľ obklopovalo, bolo príliš nízke.

Zpočiatku sa mi zdalo, že marxistický materializmus bude môcť rozriešiť sociálnu otázku; čoskoro som však zbadal, že on to nechce, ale ani nemôže urobiť. Toho, za čím túžila moja duša, nenašiel som ani v láske svojej ženy, ani v láske k svojmu dieťaťu. Už som pomýšľal, že sa zavraždím.

Pri akejsi príležitosti pozvali ma na spiritistickú schôdzku, išiel som a smial som sa z komedie, akú som tam videl... Keď sa mi však dostala do rúk knižočka, v ktorej som spatril slovíčko „Boh“, čosi hlboko mnou striaslo a pred očami zjavily sa mi moje detské roky, kostol, služby božie... Celú noc som nad tým dojmom premýšľal a nasledujúceho dňa kúpil som si sv. Písmo, nevedomajúc si, k čomu ma to privedie. Začal som čítať a zrazu sa mi v mysli rozjasnilo. Veď to tu je už rozriešenie sociálnej pravdy!

Ale mal som ešte mnoho pochybností a predsudkov. Preto som sa rozhodol porozprávať sa o tom s istým starším kňazom, aby mi tie veci objasnil. Kňaz mi poradil, aby som všetku horlivosť svojho srdca obrátil ku Ukrižovanému Kristovi Spasiteľovi a prosil Ho, aby uspokojil moje starosti. Poslúchol som tú radu. Modlil som sa tak niekoľko dní, až som dospel k tomu, že som sa rozhodol spoločne so ženou ísť do kostola, počúvať katolícku kázeň...

V katolíckom učení našiel som prameň, v ktorom som uhasil svoje túžby. V tom učení našiel som tiež najostrejšie odsúdenie a strašné tresty na tých, ktorí vykorisťujú robotníkov.

A 1. mája r. 1934 uzavrel som manželstvo so svojou dosiaľ nezosobášenou ženou a už 16. mája uverejnil som v novinách osvedčenie, že sa odtrhujem od všetkých svojich doterajších bludov a vyzývam priateľov, aby ma nasledovali. Súčasne som oznámil, že **vstupujem do radu bojovníkov za katolícku robotnícku organizáciu.** Učiniac ten krok, cítim, ak od toho času vzrásta vo mne nadšenie a presvedčenie, že je to jediná cesta, vedúca ku spaseniu ľudského pokolenia.“

Podľa Rycerza Niepokalanej podal **Ján —vč—**.

Kúzlo majestátu.

Na jar roku 1934 zasedal v Ríme všesvetový kongres tlače, na ktorom sa zúčastnilo okolo sedemdesiat novinárov, reprezentujúcich skoro 4000 časopisov celého sveta. Pomimo rozdielov rás, jazykov a vyznaní, všetci sa na jednom usniesli: „Byť v Ríme a nevidieť pápeža“ — to sa nevedčí. Postarali sa preto o audienciu u pápeža. Nevedeli, ako sa majú zachovať pred tvárou sv. Otca. Katolík pokľakne a pobožká sv. relikvie na črieviciach pápeža. Ale žeby to protestantský severan alebo fanatický Arab mal pred hlavou kresťanstva na kolena padnúť, to vec neslýchaná! Jediné azda Žid ako kosmopolita, ktorý sa všade cíti len hosťom, prispôbi sa k miestnym zvykom a v prípade potreby — pre gšeft — „Phochvalen pamboch!“ povie.

Zrazu umlkol šepot. Zpoza ťažkej záclony vystúpil oficiál pápežskej kancelárie, zdvorile sa uklonil a s úsmevom riekol po francúzsky: „Chacun de son gout“, — to značí: každý podľa svojho vkusu, čiže ako kto chce. Zdvorilý úsmev a tie slová úplne odzbrojily hádajúcich sa novinárov. Vošiel sv. Otec a — divná vec — ani jeden nestál, ale všetci ako jeden padli na kolena. A žiadnemu z novinárov — ako sa potom vyjadril jeden z nich, protestant — koruna s hlavy nespada.

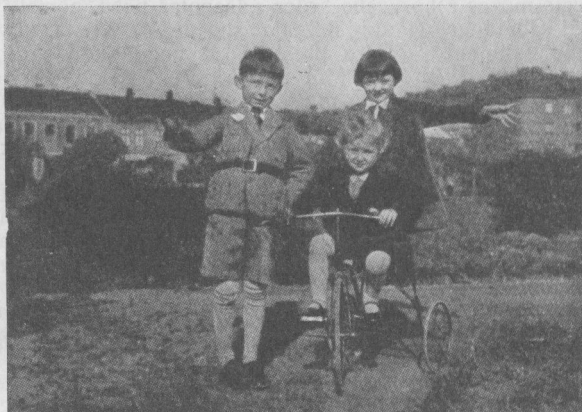
Podobná udalosť sa prihodila za časov Gregora XVI. Thiers, neskorší prezident francúzsky, súc ešte ministrom kráľa Ľudvika Filipa, zdržoval sa raz v Ríme a tiež poprosil o audienciu u pápeža, ale pod podmienkou, že ako protestant nepokľakne ani ruku nepobožká. Keď o tom pápež počul, riekol: „Thiers je mojím hosťom, nech robí, čo sa mu páči“. Sebavedome vošiel Francúz do audienčnej sály, predsa akonáhle zastal pred sv. Otcom, padol na kolena a pobožkal jeho nohu. Usmial sa na to pápež a priateľsky sa ho opýtal: „Či si sa na niečom potknul, pane ministre?“ — „Prirodzene, — odvetil Thiers — pred majestátom pápežstva pod každým z nás sa zohýňajú kolena.“

Podľa cudzieho podal **Ján —vč—**.

Príkladná vysokoškolská mládež.

Už je tomu niekoľko mesiacov ako sa po celom Poľsku rozniesla radosťná zvesť, že poľská akademická mládež chystá sa na neobyčajnú púť do Čenstochovej. Na 24. mája sa shromaždí pár sto tisíc vysokoškolskej mládeže u nôh zázračnej Matky Božskej Čenstochovskej. Složí jej tam zlaté votum a slávnostný sľub, že jej bude verne slúžiť a že si ju vyvolí za patrónku na večné časy. Ten deň bez pochyby dejiny poľskej vrele zapíšu ako deň historický, sviazaný mocnou nitou tradície so sľubami kráľa Jána Kazimíra, keď svoj národ odovzdával pod ochranu Kráľovnej Koruny Poľskej. Celý katolícky svet sa môže tomu tešiť, lebo taký príklad povzbudzuje a posilňuje.

Odbory Slov. rím. kat. Jednoty na Slovensku: 150. odb. Heľpa nad Breznom, má 179 čl., predseda Jozef Pipka; 151. odb. Podkriváň, má 32 čl., predseda Ján Dobrovský; 152. odb. Modranka, má 63 čl., predseda Vít Kuchar; 153. odb. Bakta pri Rim. Sobote, má 18 čl., predseda Ján Svoreň; 154. odb. Horná Krupa, má 57 čl., predseda Jaroslav Rišavý; 155. odb. Spišská Teplica, má 60 čl., predseda Eduard Lang; 156. odb. Revúčka, má 66 čl., predseda Juraj Hák; 157. odb. Zlatá Idka, má 27 čl., predseda Augustín

Hneď dvaja policajti — tu sa už nestane nešťastie!

Jacko, p. Jasov; 158. odb. Majcichov, má 40 čl., predseda Peter Janík; 159. odb. Senica nad Myjavou, má 113 čl., predseda Vdp. Ferdinand Mondok; 160. odb. Chyžné, Ok. Revúcky, má 19 čl., predseda Ondrej Nemeč, greguš; 161. odb. Ďubákovo, má 60 čl., predseda Ludvík Ružička; 162. odb. Čučma pri Rožňave, má 36 čl., predseda Ján Alexa; 163. odb. Rožňava, má 116 čl., predseda Leo Müller; 164. odb. Veľký Šariš, má 45 čl., predseda Tomáš Štofko, penz. učiteľ; 165. odb. Drnava, predseda Jozef Béreš; 166. odb. Vikartovce, má 64 čl., predseda Ján Petrenčík; 167. odb. Kraviany, má 21 čl., predseda Ján Urban; 168. odb. Zvolenská Slatina, má 82 čl., predseda Ondrej Pavlenda.

Ústredie Slov. rím. kat. jednoty na Slovensku zadrží 10-ročný jubileum dňa 5. VII. 1936 v Kokave nad Rimavicou.

Jednota má počet údov 16.500.

S bratským pozdravením **Ján Račiak.**

Kresťanské myšlienky vo väzení.

Karol Sidor vydal svoje zápisky z väzenia v knihe pod titulom: „**Seдем týždňov**“. Je rodákom ružomerským, teda živou gramatikou krásnej spisovnej slovenčiny. Je verným stúpencom zásad vodcu katolíkov-Slová-

kov, Msgr. Hlinku. Je presvedčeným katolíom. Z toho si môže každý urobiť úsudok, ako a v akom duchu je jeho kniha spísaná. Kto chce vedieť, aké myšlienky a city víria v srdci a v duši kresťana, ktorého postavila na cestu utrpenia, ten nech prečíta spomínanú a odbornými časopismi pochválne spomínanú a uznanú knihu. Naučí sa z nej nielen vytrvale bojovať za presvedčenie, ale aj trpieť, a to hrdinsky. Kresťanská duša Sidorova sa vyjavuje v mnohých riadkoch knihy. Na pr. spomína: „Pomodlil som sa a ľahol som si do príšerne tvrdej a chladnej postele... V mojich žilách tečie krv môjho silného otca a mojej tichej a pobožnej matky... Naše víťazstvo je isté. Slovensko bude šťastné. Bude slovenské a kresťanské. To je moje slnko, lúče ktorého ma tu hrejú. Iste teplejšie, ako komunistov hreje ich päframenná hviezda... Ja tu v cele ticho, mlčky a nehybne sedím. Na vás myslím, drahé moje deti, na teba, drahá moja žena... Jediná útecha a poľahoba vo väzení je útek k Bohu a útek do vlastnej detskej minulosti... Modlíš sa ruženec a pomaly sa ti ufavuje. Svitá, slnce nádeje prebija sa svojimi lúčami do tvojej samoty a do smútku cely. Už ti je nič ťažké, keď vidíš siedmimi dýkami prerazené srdce Matky Sedembolestnej, patrónky Slovenskej krajiny. Vidíš jej k modlitbe složené ruky, vidíš bklo-tať oheň lásky z jej materinského srdca. Vidíš Kristove ruky klincami prerazené, hlavu trňovým vencom bolestne dokrvavenú. Nikde inde, len tu vo väzenej cele môžeš z horúceho srdca odšepotať ticho, pomaly a pohnuto: Večný Otče! Obetujem Ti rany Pána nášho Ježiša Krista, aby rany mojej duše byly zahojené... Duša prestáva ťa bolieť, hojí sa ti, myseľ sa uspokojuje a teraz už prosíš: Môj Ježišu, pre zásluhy Tvojich svätých rán, odpusť mi a smiluj sa nado mnou! A keď pride túžobne čakaná nedeľa, vyčkáš, kým ostatní väzni odídu do svojich ciel, kľakáš vo väzenej káplňke k oltáru a kňaz ti podáva Večného Väzňa z bohostánku. Spojil si sa s Ním a potom už za vami dvoma zavierajú sa smutné dvere tvojej cely. A cela ti je už nie bezútešná a neznesiteľná, ale vítaná, lebo ti umožňuje aspoň maličkú a nepatrnú čiastku tých bolestí a úzkostí precítiť, čo cítil Ten, ktorý po strašnom umučení na dreve kríža umrel za teba a ktorého si si v srdci svojom do väzenej cely doniesol. Cez okno väznice padajú lúče raňajšieho slnka. Z mreží ti kreslia po stole kríže: symboly nášho spasenia a vykúpenia!“

V takom duchu a takým bohatým obsahom nesú sa myšlienky Karola Sidora v jeho knihe „**Sedem týždňov**“!

Kto sa chce naučiť spokojne, kresťansky, hrdinky trpieť, prečíta si knihu Sidorovu...
Dr. J. Ferenčík.

Sv. Alfonz z Lig.: VIANOČNÁ NOVENA a Tri pobožnosti. Sväzok I.: Vianočná Novena a rozjímania na každý deň v advente a cez dobu vianočnú až do oktávy Zjavenia Pána. — Sväzok II.: Tri božnosti. Spolu 354 str. Cena: neviaz. 22 Kčs, v polplát. 25 Kčs, v celoplát. 27 Kčs. Poslovenčil P. Karol Stašík, C. SS. R. Rozposiela kláštor Redemptoristov, Stropkov.

Sv. Alfonz z Liguori v I. sväzku tejto knihy zaoberá sa s onou ústrednou a s životom ľudským, ba s celým vesmírom tak úzko súvisiacou skutočnosťou — vtelením Syna Božieho, ktorý prichádza splniť plány Otcove s človečenstvom a všehomírom. Tieto veľké pravdy podáva spolu s udalosťami prvých Vianoc. Svätec dáva sa unášať kúzlom Božského dieťaťa, pre ktoré Jeho zem nemala miesta iba v maštali. A len veľká a horúca láska k Spasiteľovi uschnopila sv. Alfonza, aby rozumom tak hlboko prenikol pravdu a vedel poukazať na tie stránky a okolnosti života Božieho Dieťaťa, ktoré uchvacujú ľudské srdce, ktoré musí k Nemu zahorieť láskou.

V II. sväzku sú tri pobožnosti: k Duchu Svätému, ktorý oslavuje Syna a je pri každom vykupiteľskom čine, Oktáva Božieho Tela a pobožnosť k Božskému Srdcu, ktoré čaká svieže a radostné ľudské srdcia, aby im mohlo rozdať svoju lásku. Hlboké myšlienky poddané sú ľahkým spôsobom, vo forme kratších úvah, takže čítanie veľmi osviežujúco pôsobí. Bude to vítaná kniha v kat. rodinách, ale rád po nej siahne každý, kto sa chce o pravdách svojej viery hlbšie poučiť.
Šp.

P. Jozef Schreyvers, C. SS. R.: BOŽSKÝ PRIATEĽ (Myšlienky k duchovným cvičeniam). Poslovenčil P. Karol Stašík, C. SS. R. Str. 248, cena 15 Kčs. Rozposiela kláštor Redemptoristov, Stropkov.

Táto kniha je duchovnými cvičeniami lásky; chce priviesť k Srdcu Ježišovmu a uschnoť hurhajom sveta ohlušené uši, aby počuly Jeho tlkot, aby sa človek vrátil k sebe, do seba, aby sa zasa mohol vrátiť k Ježišovi. Je to Božský Priateľ, ktorý chce rozprávať unavenému človekovi o Božej láske; chce mu povedať, že okrem pluha a kladiva, okrem nechutných listín a mechanickej roboty je čosi viac — nekonečne milujúca láska Božia, ktorá stojí za každou skutočnosťou a prácou; že každý človek okrem tvrdých a spukaných dlaní má aj srdce, ktoré môže milovať a rozvinúť v človekovi všetko šlachetné a krásne, aby mu láska povzbudila vôľu, očistila srdce, urovnala úmysel, skrotila zlé vášne, naučila spredať všetko a kúpiť tú jedinou perlu, poklad neskonálny, ktorý moľ nekazí. Tejto láske sa naučí duša u Ježiša, ktorého jej predstavuje ako dobrého, úprimného, za nás umierajúceho, stredisko dejín, kráľa srdc. Počuje ho potom všade, stretne sa s ním všade; roľník na poli, keď bude siať do vonných hrúd pšenicu, bude chápať, že z nej bude aj krehká, biela hostia a z nej Telo Božie; gazdiny pri priadkach za tklivých zimných večerov budú chápať, že z ich plátna môžu byť nežné korporále, na ktorom spočinie Syn Boží, keď sostúpi po pozdvíhovaní s neba.

Mladé duše nadchnie tento „Božský Priateľ“, aby vyšly z teplých komôr do studenej fujavice pracovať za Ježiša a jeho kráľovstvo.

Nemôže každý odísť na pár dní do kláštora na duchovné cvičenia, ale skoro každý môže sa uchýliť aspoň na hodinu s dobrou knihou, aby si z nej trochu počítal a potešil sa. Kniha je dobrým priateľom a táto je „Božským Priateľom“. — Bohatosť postrehov, úprimnosť a vrúcnosť tónu, zreteľné písmo — všetko dobré predpoklady, aby sa šírila medzi slov. ľudom a plnila svoje požeňnané poslanie. Šp.

Hedvika Vávrová S. C. J.: ŽOFIE SVEČINOVÁ. Olomouc, Vítězové III. r., č. 4, cena 3 Kč. — Životopis slávnej a veľkej konvertitky, Žofie Svečinovej, si zaslúžil, aby bol vydaný. Ide o dušu slovanskú. Je to žena, ktorá sa hlboko zapísala do dejín a ktorá svojou skrytou činnosťou vykonalala mnoho. Svečinová je zaujímavá ako konvertitka, ktorá prestupuje do Cirkve katolickej z pravoslávia, a to po dlhých štúdiách. Je veľká svojou charitatívnou činnosťou. Bola priateľkyňou a radcom veľkých osobností svojej doby, hlavne Lacordaira. Jej životopis je tým pútavejší, že si všima prostredia a doby, v ktorej žila Svečinová. Je žiaducné, aby sa čo najviacej rozšírila známosť o tejto veľkej ruskej konvertitke, hlavne pri dnešných uniostických snahách.

Prof. dr. Tihmér Tóth: ČISTÉ DOSPÍVANÍ. Strán 198, cena 15 Kč. — Cenu i význam tejto knihy najlepšie dokazuje to, že je už preložená do reči francúzskej, itálskej, poľskej, chorvátskej, flámskej, litovskej a nemeckej a pripravuje sa vydanie španielske, rumunské, slovinské a rusínske. V Maďarsku je povinnou príručkou na stredných školách, zaradená do skautských knižníc — nadto prepísaná aj Braillovým písmom chovancom ústavov pre slepých. Bude prekrásnym, cenným darčekom vašim dorastajúcim synom študentom, synom vašich príbuzných aj známych, darčekom tým významnejším, že vám ich zachráni, uchová v telesnej i duševnej čistote, učíní vašou radosťou — učíní chľúbou a záchranou drahej našej Cirkvi — milovaného nášho národa.

Zašle zaraz naše kníhkupectvo „U zlatého klasu, Praha II., Karlovo nám. č. 5. — Všetky ostatné knihy Tóthove v češtine aj nemčine máme na sklade.

Rád sv. Uršuly v Košiciach otvára v šk. roku 1936/37 čsl. dievč. reálne gymnázium. Dňom 1. sept. 1936 otvorí I. triedu, v nasledujúcich rokoch budú postupne otvorené ďalšie triedy až do ôsmej. — Rád má k tomu cieľu v Košiciach — ul. Komenského, — krásnu budovu, obkľúčenú utešeným parkom a veľkou ovocnou záhradou. K budove patrí i veľké hrište, tenis a plavárna; všetko čo vyžaduje moderná hygiena školská. Celý

pozemok obnáša asi 7 ha. Pri škole bude i internát vyhovujúci všetkým vychovávacím a zdravotným požiadavkám.

Prihlášky sa prijímajú do 15. júna 1936 na predstavenstvo Uršulínok v Košiciach.

Duševné cvičenia v maďarskej reči pre učiteľky, úradníčky a vzdelané dievčatá budú v kaplnke kláštora uršulínok od 3. júla odp. do 7. júla ráno. — Účastníčky sa môžu ubytovať a stravovať v kláštore za denných 20 Kčs. Prihlásiť sa treba na adresu: **Kláštor uršulínok v Bratislave**, Uršulínska ul.

Učiteľky a inteligentky! Exerciície pre učiteľky a aj iné inteligentky budú v Levoči v ústave Vojtaššákovom v dňoch 5. júla večer, až 9. júla ráno. — Poplatok 65 Kčs. Prihláste sa predom!

Dievčatá! Či už viete, že Mariánska kongregácia učiteľiek a kandidátok učiteľstva v Levoči preložila hodnotnú knihu od Joľany Gerely: „**Dievčatá, čo myslíte?**“ Knihu vydal Spolok sv. Vojtecha v Trnave. Str. 143, cena 14 Kčs. Odporúčame knihu do vašej pozornosti. Rokuje o otázkach, ktoré sa týkajú dievčat, na pr. o bozku, o nervozite, o verejnom kúpalisku, o lúčení sa s bábikou atď. Vezmite a čítajte!

Odkazy administrácie.

Na misijné ciele obetovali: Obec Vlkolinec, 63.50 Kčs, E. Zsarnay, Prešov 30.—, J. Kubányi, Hermanovce 10.—, Dzalay J., Demjata 5.— M. Šalátová, Dobrá n/O. 10.—, MLeškovský, Lubotín 10.—, JMacko, Sv. Antol 10.—, KWeineš, Kremnica 5.—, MKováčová, Zvolen 10.—, MChovánová, Halič 10.—, PKlamár, Sv. Antol 10.—, J Lukáč najml., Dol Rykynčice 6.—, vd. AHauserová, Štefultov 10.—, IHufnagel, B. Bystrica 60.—, ESvidrány, Zvolen 10.—, BRybár, Predajná 60.—, Bognár P., Rim. Sobota 27.—, AJanošík, Polomka 10.—, VReis, B. Štiavnica 10.—, FMatoš, Zavadka 5.—, APajerská, B. Štiavnica 10.—, AAmbrová, Helpa 20.—, R. k. Farský úrad, Kunešov 10.—, MMiertušová, B. Štiavnica 10.—, R. k. Farský úrad, Budča 5.—, Maria Biliarová, Polomka 10.—, vd. MMartinčeková, Zvolen 18.—, L. Markušová, Lučenec 10.—, R. Spolok, Hronec 50.—, R. k. Farský úrad D. Rykynčice 5.— Kčs. So svadby Anny Ďurišovej a Štefana Hližana, Skačany 28.50 Kčs, KPatahyová, H. Roveň 10.—, M. Golianová, Detva 10.— Kčs. So svadby E. Ištvánovej a P. Piláta, Skačany 25.50 Kčs. J. Exc. Jozef Čársky, biskup, Košice 100.— Kčs. Ivanič M., Ružiná 10.—, AŠubová, Podbrezová 50.—, AVarga, uč., D. Rykynčice 100.— Kčs.

Na pohanské misie a na pokrstenie pohanských detí poslali: M. Chovánová, Halič 25.— Kčs, JPaulenka, Podkriváň 100.— Kčs. So svadby Aničky Čumovej a Vojtecha Kindernaya v Predajnej 30.— Kčs. R. k. Farský úrad Špania Dolina 50.— Kčs, FKozá, Lovča 30.— Kčs, Š. Medvecká, Užhorod 100.— Kčs, Ján Demko, Užhorod 50.— Kčs, M. Babík, Smižany 50.— Kčs, G. M., Vydrník 25.— Kčs.

Na zbor. kláštor: Š. Zvalený, Jánovce 5.— Kčs, J. Zvalený st., Jánovce 5.—, P. Kacvinský ml., Jánovce 5.—, J. Slavkovský, Čenčice 5.—, Š. Slobodník, Jánovce 5.— Kčs.

Všetkým našim milým dobrodincom vyslovujeme svoju veľú vďaku a srdečné Pán Boh zaplať!

SV. OMŠU na úmysel za udržanie a rozšírenie katolíckych škôl na Slovensku odslúžil som 6. mája. To učiním vždy v prvú stredu v mesiaci.

Čataj pri Báhoni, 7. mája 1936.

Jozef Revay, assessor-farár.

Za redakciu zodpovedá: Dr. Ján Ferenčík, rektor, Spišská Kapitula, okr. Levoča. Na túto adresu sa zasielajú rukopisy. Neprijaté čísla ako i predplatné prosíme zasielať na adresu: misijných domov v Nitre, v Šfavníku, p. Hrabušice a vo Vidinej, p. Lučenec.

Tlačil „LEV“ kníhtlačiarsky a naklad. spolok účast. spoločnosť v Ružomberku.

Rímsko - katolícky verejný ústav pre vzdelanie učiteliek materských škôl

v Ružomberku,
Námestie číslo 81. (Slovensko)

prijíma prihlášky do I. ročníka
pre školský rok 1936/37 od
1. marca do 15. júna 1936.
Hlásiť sa môžu len 16. ročné
a staršie.

**Prospekt ústavu a internátu pošle Riaditeľstvo.
Do dievč. penzionátu prijímajú sa aj dievčatá, kto-
ré môžu navštevovať I.-IV. tr. mešt. školy tunajšej.**

V Marianských kúpeľoch

vedú Školské sestry O. S. F. dom »*Teresianum*«
Jägrova trieda číslo 74.

Dom je zasvätený sv. Terezii Ježiškovej, stojí v kludnej
polohe v prostredí mesta, v blízkosti kúpeľných budov,
prameňov a lesov. — Nádherná vyhládka. — Prihodné
k ubytovaniu pre vysokodôst. klerus a katol. obecnstvo.
V domácej kaplnke denne omša sv. — Zdvíž. — Ceny mierne.

**Všetky dotazy ochotne zod-
povie Predstavená domu** »*Teresianum*«

Katolícke dievčatá mravného života,
zdravé na tele i na
duši, od 16. rokov staré, ktoré by ste chcely život svoj službe Božej
zasvätiť a ako nevesty Kristove v zátiší kláštora Pánu Bohu slúžiť,
požiadajte o prijatie u cth. predstavenstva kláštora sv. Alžbety v
Bratislave, Špitálska ul. čís. 17., kde budete po dohodnutí pri-
jaté do rádu. — Chudoba pri prijatí neprekáža. — Dievčatá s
meštianskou školou (aspoň s dvoma triedami) majú prednosť.

**Prihlasuj
seba a
svojich
za členov
do
Misijného**

Omšového Spolku ku cti najsv.
Trojice

Staneš sa účastným požehnania troch svätých omší denne, ktoré aj za všetky tvoje potreby a zvláštne na tvoje úmysle rok po roku budú obetované; je to ročne okolo 1.100 svätých omší. Aj po smrti pamätá na teba ovocím svätej omše, keď už aj tvoji príbuzní azda na teba zabudli.

*Obetuj len raz navždy za každú osobu 50.- Kč.
ako príspevok k rozširovaniu Misijného diela.
Členský príspevok pre AMERIKU je 10 dollárov.*

● **Prihláste sa: Misijný dom „Annuntiata“
Štavník, p. Hrabušice (Spiš)
alebo v misijných domoch v Nitre a vo Vidinej, p. Lučenec.**